

जन आकाश

Jana Aakash National Weekly

राष्ट्रिय साप्ताहिक

वर्ष-१३, अंक- ४, २०७७ साल साउन २७ गते मंगलबार (Aug 11, 2020)

www.janaakash.com.np

मुल्य रु १०१

कोरोनाको हल्लाले बिपन्न वर्गको बिजोग

- सरकारले घोषित गरेको कार्यक्रम प्रभावकारी हुन सकेन ।
- स्थानीय निकायहरूको काम गराई समय मिल्दोजुल्दो छैन ।
- किसानले लकडाउनको बाहानामा मल पाएनन् ।

कोरोनाको सही उपायहरू नअपनाएर हल्ला खल्ला बढी र व्यवस्थापनमा ध्यान नदिदा विपन्न वर्ग जो काम नगरीकन खान पाउदैनन् । ति वर्गका मानिसहरूको बिजोग हुन थालिसकेको छ ।

विश्वमा फैलदै गएको कोरोनाको महामारी नेपालमा पनि फैलन्छ भनेर हल्ला गरिएको थियो । नेपालका नेपालीहरू पनि डराएर आ-आफ्नो तरिकाले सुरक्षित हुन थालेका थिए जो काठमाडौँ शहर लगायतबाट गाउँ गाउँमा र पातला बस्तीहरूमा मानिसहरू

गएका थिए । ति ठाउँहरूमा जिम्मेवार निकायहरूले त्यति नै बेला ति मानिसहरूको व्यवस्थापन गर्नुपथ्यो र ति दशकौंदेखि रित्तिएका गाउँहरूमा मानिसहरूको उपस्थिति हुदा यो मौकामा रोजगारका कार्यक्रम ल्याएर जो गाउँमा होस वा शहरमा जाहा गएपनि काम नगरेसम्म एक छाक खान नपुग्ने वर्गलाई प्रोत्साहन गरी उत्साह थप्नुपथ्यो । त्यस्तो खालको कार्यक्रम कतै देखिएको छैन । त्यसको असर अहिले यतिवेला जताततै पर्न थालेको छ ।

कोरोनाको संक्रमण नेपालमा त्यति

डरलाग्दो नभएपनि सतर्क अपनाउनु बुद्धिमानी हो । तर यतिवेला कोरोनाको संक्रमणले भन्दा भोकले मानिसहरू मर्न सक्ने आकलन गर्न थालिसकिएको छ । मानिसहरूसँग भएको सामल, तुमल, नगद, जिन्सी सबै सकिदै गएको छ । त्यसले मानिसहरूमा मानसिक तनाव उत्पन्न हुदा कतिपयले आत्महत्या गरेको कोही घरबाट हराएको जस्ता समाचार दिनानु दिन बढ्दै छ । यो समस्या अबै बढ्ने देखिन्छ । सरकारले घोषित गरिसकेको कार्यक्रम सहूलियतदरको रिन, कृषिमा अनुदान जस्ता कार्यक्रमले खासै कतैपनि समेटेको देखिएको छैन । स्थानीय सरकारले सहकारीहरूलाई दुई प्रतिशतमा सहूलियतपूर्ण रिनको अवसर दिने घोषणा भएको भएपनि त्यो काही कतै प्रभावकारी भएको देखिदैन । गाउँमा गाउँ फर्केका मानिसहरूलाई गाउँमै बस्ने बातावरण बनाउन र सामाजिक रुपमा संस्कार बसाउन पनि

उत्तिकै आवश्यक देखिन्छ । किनकि कतिपय मानिसहरूले कमजोर अवस्थामा खिसी टिउरी गरेर अभावमा बाचेका घर परिवारलाई अपमान गरेको महसुस गरेभने त्यो समाजप्रति उनिहरूमा घृणा पैदा हुन्छ र तिनीहरूले पनि भोलि त्यस्तै संस्कार सिक्न सक्छन् । यस्ता सामाजिक विकृतिहरूलाई पनि रोक्न सचेतना कार्यक्रम ल्याउनु पर्छ । यस्ता कार्यक्रम पनि कतै देखिएको छैन ।

संक्रमणकालीन अवस्थामा विभिन्न यस्ता प्रतिक्रमिक घटना घट्न सक्छन् । यो समयमा सबै भन्दा सजग नागरिकहरू हुनुपर्छ हामी नेपाली नागरिकहरूले गर्ने हरेक बानी र संस्कारले प्रत्यक्ष अप्रत्यक्ष असर पुर्‍याइरहेको हुन्छ । त्यसकारण विपन्न, उपल्लो वर्ग जो भएपनि आत्म दरिलो पारेर यो संक्रमणलाई जित्न प्रयास गर्नुपर्छ । भएका **बाँकी ८ पृष्ठमा**

जन आकाश मिडिया प्रा.लि.बाट प्रशारित
www.janaakash.com.np

अनलाईन सञ्चालन भइरहेको हुँदा तपाइहरूको सल्लाह, सुझाव, व्यवसायिक विज्ञापन आदान प्रदानको लागि विज्ञापन एजेन्सी, कम्पनी, शुभचिन्तक, पाठकवर्ग लगायत महानुभावहरूले निम्न ठेगानामा सम्पर्क गर्न अनुरोध छ ।

जन आकाश युवा कोष स्थापना गर्न लागेको हुनाले उक्त कोषमा रकम जम्मा गरी आफ्नो स्मृतिका नामहरू जोडेर जन आकाशको वार्षिकउत्सवमा पुरस्कार वितरण गर्ने योजना रहेको हुँदा इच्छुक व्यक्ति, संघसंस्थाहरूले सम्पर्क राख्न अनुरोध गरिन्छ ।

सम्पर्क: ४१६७५७८ (बागबजार)

मोबाइल: ९८६१५८८४५६

Email: jana.news2065@gmail.com

हामी १३ बर्षको यात्रामा निरन्तर

जनआकाश साप्ताहिक प्रकाशन गर्न थालेको आज १३ औं वर्षमा प्रवेश गरेका छौ । यो यात्रामा सँगसँगै हिड्न सहयोग पुर्‍याउने बौद्धिक जगत, सम्पादक, संवादाताहरू, स्तम्भकारहरू, जनआकाश साप्ताहिकको सधै हित चिताएर लेख, रचना पठाउनुहुने लेखकहरू बजार प्रतिनिधिहरू, व्यवस्थापन टिम, साथै विज्ञापनदाता, सल्लाहकार टिम, सधै जन आकाश प्रकाशनकालाई माया गरेर नियमित गृहक बनि प्रोत्साहन थप्ने गृहक वर्गहरू तमाम सबैको साथ र सहयोगले नै हामी १३ बर्षसम्म अनवरत आम सञ्चारको क्षेत्रमा सेवा गर्न सकेका हौ ।

यो सहयोग निरन्तर रहनेछ, भन्ने विश्वास गर्दै हामीले १३ बर्ष अगाडी

प्रकाशकीय

शुरु गरेको जन आकाश साप्ताहिक प्रकाशनबाट समयको मागसँगै अनलाईन संस्करण, www.janaakash.com.np को अलवा साहायक प्रकाशनहरू प्रमोटर मार्फक, व्यवसायी आवाज, वैदेशिक रोजगार समेत प्रकाशनमा ल्याएका छौ । आउदा दिन हाम्रा लागि अत्यन्तै चुनौतिपूर्ण छन् । हाम्रो देशका सिमानाहरू मिचिएका छन् । समाजभित्र धेरै खालका असमानताहरू आजसम्म पनि बाकी नै छन् । देशका हरेक क्षेत्रमा रहेका सत्य तथ्य प्रकाशमा नआउदा मानिसहरूमा चेतनाको उज्यालो बन्न सकेको छैन । यस्ता चुनौतिलाई सामना गर्दै छिटो छरितो सत्य तथ्यमा आधारित विश्वसनीय समाचारहरू प्रकाशन गरेर पहिलो राष्ट्र अनि मात्र अन्य विषय भन्ने उदेश्यका साथ स्थापना भएको जन आकाशले गरेका प्रयास र पाठकहरूलाई दिएको सत्य तथ्य जानकारीले नेपालका नेपालीहरूमा ल्याईदिएको जागरुकता, राष्ट्रवादी भावना, सदभाव एकता धार्मिक सहिष्णुता कायम भई नेपालीहरूको एकताले नेपाल **बाँकी ८ पृष्ठमा**

रामेछाप नपाका प्रशासकीय अधिकृत दिपेन्द्र पौडेललाई भत्त बिदाई

रामेछाप । रामेछाप नगर पालिकाका प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत दिपेन्द्र पौडेललाई एक कार्यक्रम आयोजना गरी भव्य बिदाई गरिएको छ । रामेछाप नगरपालिकाको आफ्नै भवनमा कार्यक्रम गरी पौडेललाई बिदाई गरिएको हो ।

बिदाई कार्यक्रमका सभा अध्यक्ष समेत रहनु भएका नगरपालिकाका प्रमुख (मेयर) नर बहादुर थापागरले बिदाई तथा शुभकामना दिने क्रममा सञ्चारकर्मी मार्फत संघीय सरकारलाई दिपेन्द्र पौडेल जस्तो कुशल, दक्ष, असल, र जवाफदेही प्रशासकीय अधिकृतहरू देशभरीका स्थानीयमा पठाए मात्र संघीयता सफल हुन्छ । भन्दै विगतमा अन्य प्रशासकीय अधिकृतहरू हुदा काम गराईमा नगरपालिकाले अप्ठ्याराहरू बेहोरेको तितो अनुभव र दिपेन्द्र पौडेल रामेछाप नगरपालिकामा आएपछिको काम गराई नगरपालिकाले छोटो समयमा गरेको प्रगति आकाश जमिन फरक छ । हामी जन प्रतिनिधिले सबै कुरा बुझेका भन्ने कुरा हुदो रहेनछ

नगरपालिका दुखि भएको समेत मेयरले कार्यक्रममा बताउनु भएको थियो ।

यो रामेछाप नगरपालिका लागि दिपेन्द्र पौडेल प्रशासकीयको ९ महिनेकाल सुनौलो रहको भनि प्रशंसा

गर्नुभएको थियो ।

त्यसैगरी नगर पालिकाको उपप्रमुख सृजना खड्काले प्रशासकीय अधिकृतको सुस्वास्थ्य, प्रगति र आउदा दिनमा रामेछापको सिडियोको रुपमा

आएर रामेछापको बिकासमा काम गर्ने अवसर होस भन्ने कामना गर्नुभएको थियो । कार्यक्रमलाई आकर्षण ढङ्गबाट सञ्चालन गर्नुभएका नगरपालिकाका अधिकृत **बाँकी ८ पृष्ठमा**

कोरोनाबाट थप चारको मृत्यु, ३३८ नयाँ संक्रमित

काठमाडौँ । नेपालमा पछिल्लो २४ घन्टामा थप चार जनाको कोभिड-१९ संक्रमणबाट मृत्यु भएको छ । मृत्यु हुनेमा दुई महिला र दुई पुरुष छन् । बाँकेको कोहलपुर नगरपालिका-२ का ७० वर्षीया महिलाको नेपालगञ्ज मेडिकल कलेज कोहलपुरमा उपचारका क्रममा आइतबार मृत्यु भएको हो ।

पर्साले देवयानी गाउँपालिका १५ का ४५ वर्षीय महिलाको पनि कोभिड संक्रमणका कारण आइतबार नै नारायणी अस्थायी कोभिड अस्पतालमा मृत्यु भएको स्वास्थ्य तथा जनसत्ता मन्त्रालयका प्रवक्ता प्राडा जागेश्वर गौतमले जानकारी दिनुभयो । यसैगरी काठमाडौँ महानगरपालिका-१० मध्यबानेश्वर बस्ने ७६ वर्षीय पुरुषको आज मेडिकेयर अस्पतालमा र कीर्तिपुर

नगरपालिका ट्याङ्गलाफाँट बस्ने ६४ वर्षीय पुरुषको पनि कोरोना भाइरसका कारण मृत्यु भएको मन्त्रालयले जनाएको छ । यससँगै नेपालमा कोरोना भाइरसका कारण मृत्यु हुनेको सत्ता ७९ पुगेको छ । मुलुकका विभिन्न प्रयोगशालामा गरिएको आठ हजार ४३४ नमूना परीक्षणमा आज कुल ३३८ नयाँ संक्रमित थपिएको मन्त्रालयले जनाएको छ । आज सबैभन्दा बढी बाँकेमा ६३ जना नयाँ संक्रमित थपिएका छन् । यस्तै काठमाडौँ उपत्यकामा ४४ जनामा संक्रमण पुष्टि भएको छ । काठमाडौँमा ३६, ललितपुरमा चार र भक्तपुरमा चार जनामा संक्रमण देखिएको मन्त्रालयले जनाएको छ । रौतहटमा ३१, मकवानपुरमा २३, पर्सा २२, सर्लाहीमा २१, दैलेखमा

१७, मोरङ र प्युठानमा १५/१५, धनुषा १३, कपिलवस्तुमा ११, कैलाली र सल्यानमा सात/सात, सिन्धुलीमा छ, दाङमा पाँच, नुवाकोटमा चार, महोत्तरी, बारा र गोरखामा तीन/तीन, खोटाङ, तनहुँ, बर्दिया र नवलपरासी पूर्वमा दुई/दुई तथा भद्रा, सिन्धुपाल्चोक, अछाम, अर्घाखाँची, बागलुङ, चितवन, पाल्पा, रामेछाप, स्याङ्जा, रुपन्देही, रोल्पा, सुर्खेत, बैतडी र बझाङमा एक/एक संक्रमित थपिएका मन्त्रालयले जनाएको छ । पछिल्लो २४ घन्टामा १४० जना कोरोना जितेर डिस्चार्ज भएका छन् । यससँगै हालसम्म कोरोना संक्रमणमुक्त हुनेको सत्ता १६ हजार ४९३ पुगेको छ । जुन ७०७ प्रतिशत हो । धनकुटा, सप्तवासभा, मनाङ, मुस्ताङ, डोल्पा **बाँकी ८ पृष्ठमा**

संसारको हरेक ठाउँबाट नेपालमा पैसा पठाउनको लागि भरपर्दो माध्यम

prabhu
Money Transfer

www.prabhumoneytransfer.com.np

प्रभुको डट्का

‘मान्छे कसैले पनि कर्म लिएर आएको हुँदैन । सृजना गरेमात्र भाग्य, रुप सुन्दर हुन्छ ।’ - मोहन कार्की

सम्पादकीय

स्थानीय सरकार र केन्द्रीय सरकार बीचको समन्वयको अभाव विकास निर्माण प्रभावित

नेपालको पछिल्लो नयाँ संविधान २०७२ लागु भएपछि देशमा तिन तहको सरकारको अवधारणा अर्न्तगत राज्य संञ्चलन भईरहेको छ । यि तिन तहको समन्वय नहुदा देशको बिकास र अन्य प्रशासनिक संयन्त्रमा समेत बेलाबेलामा अलमल हुदा बिकासका कामहरु प्रभावित हुदै आएका छन् । प्रदेशले गर्ने कामहरु एकिन नहुदा भनै अलमलको चाड बढेर गएको देखिन्छ । प्रदेशले आफ्नो मातहतमा रहेका क्षेत्रभित्र काहा, के, के गर्ने भनेर स्पष्ट नीति तय गरेको देखिदैन । प्रदेशमा केन्द्रले छुट्याएको बजेट कार्यन्वयन गर्नेसम्म काम गर्न सकेको छैन ।

जस्तै ३ नं प्रदेशको जिल्लाहरुमा २०७२ को नयाँ संविधान बन्नुभन्दा पहिलाका सडक योजनाहरु ग्रेवेल भएका जति कालोपत्रे गर्ने योजनामा थिए । तर नयाँ संविधान सँगै ति सडकहरु अलपत्र परेका छन् भने कतिपय प्रदेशको बजेटवाट आशिक काम भएको पनि पाईएको छ । यसलाई कछुवा गतिको बिकास मान्न सकिन्छ । यो काम गराईवाट स्थानीय सरकार र केन्द्रीय राजधानी काठमाडौंसँग जोडिने बाटो हिड्दा अधिकांश जनताहरु सन्तुष्ट छैनन् । हुनत अहिले कोरोनाको महामारी पछि लामो दुरीको यात्रा मानिसहरुले गरेका छन् जतिले यात्रा गर्नेगरेका छन् । ति मानिसहरुको यात्रा कष्टपुर्ण रहदै आएको छ ।

हुनत मानिसहरुले सिंहदरवार घरघरमा भनेको सुन्दा राम्रा काम भएछ कि क्या हो जस्तो लाग्थ्यो तर भौतिक पुर्वधार र बिकासको गतिलाई हेर्ने हो भने खासै प्रगति भएको पाईदैन ।

यी माथिका कारणहरु देख्दा र हेर्दा नेपालको बिकास रोक्न अल्झाउन नयाँ नयाँ नामका प्रशासन ऐन मात्र बन्छन् र मानिसहरु त्यसैलाई प्रगति मानेर घुमिरहन्छन् भनेर बुद्धिजीविहरुले लगाउने आरोप सत्य हुन लागिरहेको छ । यस्तो अलमल सधै भईरहने हो भने सिंहदरवारको अधिकार गाउँ गाउँमा होइनकी सिंहदरवारको भ्रष्टचार गाउँ गाउँमा भनेर मानिसहरुले खिसी टिउरी गर्ने गरेको जस्तै वास्ताविकतामा परिणत नहोला भन्न सकिन्न यता पर्ती अहिलेका तिनै तहका सरकारहरुले गम्भिर भएर सोचन जरुरी छ ।

जनआकश, माइली र मोहन कार्की

वमोदर ढकाल “ दीपक “

पृष्ठभूमि

जनआकाश साप्ताहिकले आफ्नो प्रकाशनको तेह्रौं वार्षिकोत्सव मनाइरहेको छ । यश पावन अवसरमा यश पत्रिकाका प्रधान सम्पादक श्री मोहन कार्की ज्यूले वार्षिकोत्सवको लागि केही सामाग्री भए पठाउनु भन्नुभयो । यसै त जनआकाशमा प्रकाशित गरिने सामाग्रीको चाड हुन्छ त्यो चाडबीच पनि मलाई उहाँले फोन गर्नुभएकोले र यो विशेष अंकमा रचना पठाउनु भन्दा गर्वका साथ मेरो छाति फुल्यो । नाक धिरोला जत्रो भयो । हुन त अक्षरसँग रमाउन खोजेलाई यो भन्दा ठूल उपलब्धि के हुन सक्छ र ? मले उहाँलाई कविता लेखेर पठाउँछु भने । तर जब लेख्न बसे,अहँ मैले कविता मात्र पठाएर हुँदैन, साहित्यको सेवाको निम्ति निस्वार्थ लागेको साहित्यकार हस्को मनमुटुमा बस्न सकेको प्रिय पत्रिकासँग आफ्नो सम्बन्ध र यसको बारेमा केही लेख्न आवश्यक ठाने र लेख्ने अठोटमा जुटँ । यो लेखको शुरुवातमा सर्वप्रथम त जनकाश साप्ताहिकको तेह्रौं वार्षिकोत्सवको उपलक्ष्यमा हार्दिक मंगलमय शुभकामना व्यक्त गर्दछु र यश पत्रिकाले हजारौं वार्षिकोत्सव मनाओस् भनेर कामना गर्दछु ।

जनआकाशसँगको सामिप्यतास्

जनआकाश साप्ताहिकसँगको मेरो सामिप्यताको जस आदरणीय पूर्व सहायकथी साहित्यकार तेजप्रकाश बानियाँ ज्यूलाई जान्छ । उहाँकै कारणले हो , आजसम्मको मेरो जनआकाशसँगको सहयात्रा । साहित्यकार तेजप्रकाश बानियाँ ज्यूले यश पत्रिकामा प्रत्येक हप्ता जस्तो पुस्तकहरुका समीक्षा प्रकाशन गर्नुहुन्थ्यो । बानियाँ ज्यूको घर त्यसताका मेरो कार्यालय नजिक भएकोले कयौं समीक्षा मैले टाइपिङ गर्ने सुअवसर पाएको थिए र जनआकाशमा छापिएर आउँदा मनमा बेग्ले किसिमको संचार खुसीको प्रसारण हुनेगर्थ्यो । यसरी जनआकाशसँग प्रत्यक्ष स्पर्मा नभए पनि अप्रत्यक्ष स्पर्मा मेरो संलग्नता भएको थियो । म चुम्बकले फलाम तानिएजस्तो यो पत्रिकासँग तानिएको थिए । किनकि साहित्यिक कृतिको समीक्षा र साहित्यका विभिन्न विधाका रचनालाई यो पत्रिकाले उचित स्थान दिइएको थियो ।

माइली उपन्यास

जनआकाशका प्रधान सम्पादक मोहन कार्कीद्वार लिखित उपन्यास हो माइली । सामाजिक यथार्थ कथावस्तुमा आधारित यो उपन्यास कृति , नेपाली आख्यान विधामा बेग्लै अस्तित्व राख्ने उपन्यास हो । यश पत्रिकाले किन साहित्यलाई अत्यन्तै महत्त्व दिन्छ भनेको त यश पत्रिकाका प्रधान सम्पादक मोहन कार्की आफू स्वयं साहित्यकार भएर हो रहेछ भनेर बुझ् । उहाँको माइली उपन्यासको सेटिङ्ग लगायतका काम र उक्त उपन्यासमा आफना केही धारणा पनि मैले पूर्व सहायक रथि आदरणीय अंग्रज व्यक्तित्व तेजप्रकाश बानियाँ ज्यूसँगैको सामिप्यताले प्राप्त गर्रँ । माइली उपन्यासको प्रकाशन पश्चात् मोहन कार्कीसँगको सामिप्यता बढ्यो । यसरी जनआकाशको कार्यालयसम्म मेरो आवत जावत शुरु भयो । यसकारण म माइली उपन्यासलाई धेरै सम्झन्छु, बानियाँ ज्यूसँगको मेरो सामिप्यता र माइली उपन्यासको प्रकाशनले राष्ट्रिय साप्ताहिक सँग मेरो सम्बन्ध स्थापित हुन पुग्यो ।

माइली उपन्यासको लोकार्पण र बाह्रौं वार्षिकोत्सव

जनआकाशले बाह्रौं वार्षिकोत्सव प्रज्ञा प्रतिष्ठानमा २०७६ साउन ३१ गते गर्ने भएकोले मलाई पनि निमन्त्रणा आयो । निमन्त्रणा आउनुको कारण यश साप्ताहिकका प्रदान सम्पादक मोहन कार्कीको उपन्यास माइली र कवयित्री राधिका पुरी सानु को कविता कृति वेदनाको लोकार्पण थियो । साथमा मैले अत्यन्त सम्मान गर्ने लेखकहरु आदरणीय तेजप्रकाश बानियाँ, दुर्गा

अधिकारी भमरकोटे र कृष्णबहादुर केसीको सम्मान कार्यक्रम पनि थियो । उक्त कार्यक्रममा हामी निकै जना कार्यक्रमस्थल प्रज्ञा प्रतिष्ठान पुगेका थियौं । कार्यक्रम निर्धारित समयभन्दा केही ढिलो शुरु भयो कारण कार्यक्रम संचालक कतै जाममा परेको खबर आयो । मोहन कार्की ज्यूले कार्यक्रम को तालिका मलाई दिएर कार्यक्रम संचालन गर्ने अभिभारा दिनुभयो । जनआकाश साप्ताहिकको बाह्रौं वार्षिकोत्सवको कार्यक्रम आफूले संचालन गर्नु पाउँदा मलाई हर्षको सीमा भएन । विभिन्न क्षेत्रका सम्पन्नित व्यक्तित्व र आफ्नै सामिप्यताका साहित्यकारहरुको नाम मञ्चबाट पुर्कार्न पाउँदा को खुसी नहोला र ?

मोहन कार्कीसँगको भ्रमण

मोहन कार्की र मलाई एउटा साहित्यक कार्यक्रममा निम्ता आएको थियो । कार्यक्रमको आयोजक संस्था मञ्च विहीनको मञ्च थियो र कार्यक्रम गरिने स्थान जरसिंह पौवा स्थित जे. पी प्रतिष्ठानमा थियो । उक्त संस्थाकी एक संयोजक लिलामाया ढकालले हामीलाई निम्तो गर्नुभएको थियो । उक्तसंस्था लिला दिदी र अरु तीन जना दिदीहरुको संयोजनमा चलिरेहेको थियो ।मोहन कार्की र म बागबजारबाट आठ बजे उक्त स्थानमा जान सौँखुको बस चढ्यौ । करिब दस बजे धूलो खौंदै सौँखु पुग्यो । त्यहाँ पुगेपछि अम्बा र सुन्तला खौंदै दिदीहरुले हामीलाई पठाइदिएको ट्याक्सी नआउँजेल फोटा खिच्यौ । तै भएर मोहन जी कहिलेकाही भन्नु हुन्छ तपाईंका २०० जति फोटा मसँग छन् । जे. पी प्रतिष्ठान को सभ्य र भव्य स्थलमा उत्कृष्ट कार्यक्रम

पश्चात् हामी फर्कियो । भ्रमक्क सौँभ परेको थियो । चिया पिएर छुट्ने कुरा भयो, एउटा खाजा पसलमा छिर्यो र चिया पियो । चियाको पैसा उहाँले तिर्दा ५० र्खैयाँ लियो । तब उहाँले बीस र्खैयाँ छ त चियाको मूल्य भनेर सोध्दा पसलेको जवाफ थियो, प्याजको भाउँ बडेर सबै खाजा, तरकारी र चियामा ५, ५ र्खैयाँ बडाएको । पसलेको कुरा सुनेर उहाँले हौँस्दै जवाफ दिनुभयो, दिल्लीमा पानी पर्दा काठमाडौँमा छाता ओड्छन चाहिँ सुनेको हो । तर प्याजको भाउँ बड्दा चियाको मूल्य बढी तिरेको आजै हो ।

जनआकाशमा मेरो पहिलो रचनास्

मैले फेसबुकमा कवित हात्थे । मेरो एउटा कविता मोहन जीलाई मनपरेछ । उहाँले प्रकाशन गर्ने भन्नुभयो । मेरो लागि यो अत्यन्त खुसीको विषय थियो । उक्त कविता प्रकाशन पश्चात् जनआकाशमा मेरा कविताहरु प्रकाशन हुँन थाले । त्यस पछि क्रमश मेरा लेखहरु पनि प्रकाशन भइरहेका छन् । अहिले त सर्जकलाई नजिकबाट नियाल्दा भन्ने स्तम्भ लेखिरहेको छु । प्रकाशन भइरहेका छन् । यसरी करिव ४ दर्जन हाराहारी मेरा सिर्जना जनआकाशले प्रकाशन गरेको छ । मैले मेरा रचना पाठकहरु समक्ष पुर्याउने मञ्च भेटेको छु, मैले रचना बिसाउने चौतारी भेटेको छु ।

उपसंहार

तेह्रौं वार्षिकोत्सव मनाइरहदा म सोचिरहेको छु । जनआकाशले म जस्ता कतिलाई लेखनमा उर्जा भर्‍यो । आफैँ साहित्यकार मोहन कार्की भएको हुनाले पनि कति म जस्ता साहित्यकारहरुले फल्ने र फुल्ने मौका यश पत्रिकाबाट पाए । यसर्थ जनआकाश साहित्यकारहरुको आफ्नै बैँचा हो जहाँ साहित्य रम्न सक्छ । जनआकाश साहित्यकारहरुको चौतारी हो जहाँ साहित्यले शीतलता दिन्छ । जनआकाश साहित्यकारहरुको घर हो जहाँ साहित्यले आश्रय लिन सक्छ । यसर्थ जनआकाश साप्ताहिक हरेक साहित्यकारको ढुकढुकी बनेर उभिएको छ । साहित्यकारहरुको आशा, विश्वास र भरोसाको केन्द्र बनेको छ । म यो अवसरमा जनआकाश साप्ताहिक वार्षिकोत्सवको शुभकामना र आगामी दिनहरुमा अझ सफलताको कामना गर्दछु ।

धन्यवाद ।

नौ वर्षपछि पुल निर्माण सम्पन्न

- विजय रावत

खलङ्गा । जुम्ला, डोल्पा र जाजरकोट जिल्ला जोड्ने दानसाँघु पक्की पुल नौ वर्षपछि निर्माण सम्पन्न भएको छ । विसं २०६८ असारदेखि निर्माणकार्य थालनी गरिएको ६० मिटरको सो पुल २०७१ असारमा निर्माण सम्पन्न सम्झौता भए पनि २०७७ असारमा सम्पन्न भएको हो । विसं २०७२ मा तत्कालीन प्रमुख ई हरिप्रसाद शर्मा बहाल हुँदा पुलको डिजाइन काम नलान्ने भएको जनाइएपछि निर्माणकार्यमा अवरोध आएको एसबिए बन्धन भगवती पृथ्वी जेभी बत्तीसपुलती काठमाडौँका प्रोपाइटर तारासिंह कठायतले बताउनुभयो ।

तत्कालीन जिल्ला प्राविधिक कार्यालय जुम्लाले निर्माण थालनी गरेको पुलको बायाँतिरको पिलरको डिजाइन काम नलग्ने भएपछि पुनः डिजाइन गरी काम शुरु गर्दा समय अवधि लम्बिएको हो । यद्यपि भू-गर्भ विभागद्वारा माटो परीक्षण गरी काम गर्नुपर्ने भएकाले केही समय लम्बिएको उहाँले जानकारी दिनुभयो । सङ्घीय

मामिला तथा स्थानीय विकास मन्त्रालय, स्थानीय पूर्वाधार विकास तथा कृषि सडक विभाग, स्थानीय सडक तथा पुल कार्यक्रमबाट सञ्चालित आयोजनाको करिव रु चार करोड लागतमा भगवती पृथ्वी जेभीले ठेक्का प्रणालीअनुसार रु दुई करोड ८८ लाख ३० हजार ७७६.६२ पैसामा ठेक्का लिएको थियो ।

जिल्लाको गोठीचौर गाउँपालिकामा पर्ने देपालगाउँ, गज्याङ्कोट, गोठीचौरसहित डोल्पा र जाजरकोटलाई समेत जोड्ने पक्की पुल निर्माण भएपछि स्थानीयवासीलाई सहज भएको छ । विरामी अस्पताल पुर्‍याउनदेखि उत्पादित वस्तु स्याउ अन्नबाली तरकारी फलफूल सदरमुकामको बजार र बाहिर जिल्लाका बजारमा पुर्‍याउन अब सहज हुने भएको स्थानीयवासी केशव धितालले जानकारी दिनुभयो ।

आठवटै स्थानीय तह विकास र प्रविधिमैत्री हुने

जुम्लाका एक नगरपालिका र सात गाउँपालिका विकास र प्रविधिमैत्री बनाउने उद्देश्यले प्राविधिक सहायक नियुक्ति प्रक्रिया अघि बढाइएको छ । श्रम, रोजगार तथा सामाजिक सुरक्षा

मन्त्रालयअन्तर्गत रहेको प्रधानमन्त्री रोजगार कार्यक्रममार्फत सञ्चालित रोजगार सेवा केन्द्रका लागि प्राविधिक सहायक नियुक्ति प्रक्रिया अघि बढाइएको हो । सोही प्रक्रियाअनुसार यहाँका स्थानीय तहले धमाधम नियुक्ति प्रक्रिया अघि बढाइरहेका छन् ।

स्थानीय नै रोजगारबाट लाभान्वित हुने अपेक्षा गरिएको छ । यसका लागि सरकारले पहिलो पटक सिभिल इञ्जीनियरिङ पास गरेका अनुभवी प्राविधिक सहायक करारमा नियुक्ति गर्न लागेको हो । रोजगार कार्यक्रमअन्तर्गत सञ्चालित रोजगार सेवा केन्द्रको युवा रोजगारीका लागि रूपान्तरण पहल आयोजना (सञ्चालन तथा व्यवस्थापन) कार्यविधि-२०७६ को दफा १३ अनुसार सबै स्थानीय तहका गाउँपालिका र नगरपालिकामा करारमा प्राविधिक सहायक पदपूर्ति गर्न छुट्टै समिति बनाइएको छ । सो समितिले अनुभवी प्राविधिक सहायकको छनोट तथा पदपूर्तिका लागि सिफारिस गर्नेछ । यसका लागि सम्बन्धित स्थानीय तहको प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत अध्यक्ष, सम्बन्धित स्थानीय तहले तोकेको

विषयविज्ञ सदस्य र सम्बन्धित स्थानीय तहको महाशाखा तथा शाखा प्रमुख सदस्य सचिव रहने गरी तीन जनाको पदपूर्ति समिति गठन गरिएको छ ।

समितिले १५ दिनको सार्वजनिक सूचना निकालेर आवश्यक प्राविधिक सहायक छनोट प्रक्रियासहित हरेक स्थानीय तहमा एक/एक जना नियुक्ति गर्ने प्रावधान छ । छनोट प्रक्रियाको क्रममा तोकिएको म्यादभित्र आवेदन दिनेमध्येबाट योग्य ठहरिएका १० जनाको नाम र सो नभएमा उपलब्ध सङ्ख्याका उम्मेदवारको प्रारम्भिक योग्यता क्रमको सूची प्रकाशन गरी सम्पूर्ण प्रक्रिया पूरा गरी आवश्यक जनशक्ति छनोट गर्ने प्रावधान बनाइएको छ । छनोट प्रक्रियामा सहभागी हुनेहरूका लागि पूर्वाधारको निर्माण र मर्मतका लागि आयोजनाको लागत अनुमान, सुपरीवेक्षण तथा अन्तिम लागत विवरण तयार गर्न सक्ने, विश्लेषण गर्न सक्ने, आयोजनाको लक्ष्य र परिणाम हासिल गर्ने टोलीमा काम गरेको अनुभव, पारस्परिक सम्बन्ध सम्बन्धी सीपसहित कम्तीमा छ महिनाको

कांग्रेसमा हाम्रो छुट्टै समूह छ, महाधिवेशनमा पनि रहन्छ

नेपाली कांग्रेसको १३ औं महाधिवेशनमा तेस्रो धारको नेतृत्व गरेका कृष्णप्रसाद सिटौला त्यसपछि सभापति शेरबहादुर देउवासँग नजिक देखिए । लगत्तै देउवासँग टाढिएका उनी वरिष्ठ नेता रामचन्द्र पौडेलसँग सहकार्य गर्न पुगे । दुवै समूहले गठबन्धन गरेर केही भ्रातृ संगठनमा संस्थापन पक्षलाईसमेत हराए । जब कांग्रेसलाई १४औं महाधिवेशन लाग्यो, सिटौला फेरि देउवा र पौडेल दुवै समूहसँग दुरी कायम गर्नतिर लागेका छन् । महाराजगञ्जमा सम्पर्क कार्यालय खोलेका छन्, जहाँ उनी दैनिकजसो नेता-कार्यकर्तासँग भेटघाटमा व्यस्त हुन्छन् । सिटौलाको तयारी हेर्दा उनी फेरि सभापतिको उम्मेदवार बन्न लागेको सहजै अनुमान गर्न सकिन्छ । तर, उनी औपचारिक रूपमा १४ औं महाधिवेशनमा सभापतिको उम्मेदवार बन्नु भनेर घोषणा पनि गर्दैनन् ।

यद्यपि तेस्रो धार कायमै रहेको र रहने सिटौलाको दाबी छ । उनी भन्छन्, मेरो आफ्नै विचार छ, नीति र कार्यक्रम छ । शेरबहादुर वा रामचन्द्रले लिएको नीति, पार्टी सञ्चालन गर्ने तौरतरिका मन पराएको भए गग महाधिवेशनमै कुनै एउटा टिममा गइहाल्थेँ नि ।'

कांग्रेस नेता सिटौलाले गोविन्दराज जोशी, पुस्करनाथ ओझालाई पार्टीबाट निस्कासन गर्ने अनुशासन समितिको निर्णयको समेत विरोध गरेका छन् । निर्वाचन भएको धेरै समय भइसकेको र परिस्थिति पनि फरक भएकाले सबैलाई आममाफी दिनुपर्ने बताउँदै उनले भने, 'सबै साथीहरूलाई आममाफी दिउँ र पार्टीमा अनुशासित भएर काम गर्न आह्वान गरौं । होइन, त्यतिले पुराउँदैन भने सचेत गराएर आममाफी दिउँ । विगतमा किसुनजीले पनि यसो गर्नु भएकै हो ।' यद्यपि अनुशासन समितिले देउवा र पौडेललाई हेरेर निर्णय गरेको भन्दै सिटौलाले त्यो निर्णय सच्याउनपर्ने बताए । अघिल्लो निर्वाचनमा पनि सुजाता कोइरालालगायतका नेताहरूलाई माफी दिएको उदाहरण दिँदै उनले भने, 'पुनरावेदन आयो भने केन्द्रीय समितिले सच्याउन सक्छ । नआए पनि राजनीतिक नेतृत्वले सच्याउन सक्छ ।' प्रस्तुत छ, आसन्न १४ औं महाधिवेशनको सेरोफेरोमा केन्द्रित रहेर कांग्रेस नेता कृष्ण सिटौलासँग अनलाइनखबरकर्मी राजकुमार श्रेष्ठले गरेको कुराकानी

तपाईंलाई पनि महाधिवेशन लागेको हो ?

महाधिवेशन कार्यक्रमको प्रारम्भिक बिन्दु भनेको क्रियाशील सदस्यता वितरण तथा नवीकरण हो । पार्टी केन्द्रीय कार्यसमितिले बनाएको कार्यतालिकाबमोजिम जिल्लाहरूले क्रियाशील सदस्यता वितरण र नवीकरण गराउन सुरु गरेका छन् । र, त्यसैले केन्द्रीय नेतृत्वदेखि देशभरका कांग्रेस कार्यकर्तालाई महाधिवेशन लाग्यो । मलाई पनि लाग्यो ।

तर, यतिबेला मेरो आग्रह छ, क्रियाशील सदस्यमा कुनै भेदभाव

नहोस् । सबै पुराना क्रियाशील सदस्यको नवीकरण गर्नुपर्छ र नयाँ दिँदा पनि क्रियाशील साथीहरूलाई दिनुपर्छ । किनकि यो हाम्रो पार्टीको आधार हो, यसलाई मजबुत बनाउनुपर्छ र विस्तार पनि गर्नुपर्छ ।

तर, महाधिवेशनको कार्यक्रम सुरु भएसँगै कांग्रेसमा विवाद पनि बढेको देखियो नि ? वरिष्ठ नेता रामचन्द्र पौडेल समूहले केन्द्रीय विभागहरू गठन, क्रियाशील सदस्यता वितरणलगायतलाई लिएर पत्रकार सम्मेलन नै गरेका छन् र सभापतिमाथि महाधिवेशन प्रभावित पार्न खोजेको आरोप लगाएका छन् । यसमा तपाईं के भन्नुहुन्छ ?

जिल्लाहरूमा अहिले हुन लागेको क्रियाशील सदस्यता नवीकरण र वितरणमा खासै विवाद उठेको थाहा पाएका छैनौं । पार्टीको विधानअनुसार वडाको सिफारिसमा स्थानीय तहले गर्छ । पाउनु पर्नेले सदस्यता पाएनन्, नपाउनुपर्नेले पाए भने जिल्लामा उजुरी आउँछ । जिल्लाको निर्णय चित्त बुझ्ने भने केन्द्रमा क्रियाशील सदस्यता छानबिन समिति हुन्छ, त्यो समितिले निर्णय गरेपछि टुंगिन्छ । विगतलाई हेर्दा सबैभन्दा बढी विवाद यसमै हुन्छ । तर, योपटक प्रारम्भ भइसकेको छैन ।

जहाँसम्म केन्द्रको कुरा छ, केन्द्रीय कार्यालयबाट दिने क्रियाशील सदस्यता सम्बन्धित जिल्लाको सिफारिसमा हुनुपर्छ भनेर मैले उठाउँदै आएको छु । सिधै केन्द्रीय सदस्य मनोनित हुने र उसको सिफारिसमा क्रियाशील दिने पद्धतिले पार्टीलाई बलियो बनाउँदैन, गलत प्रवृत्तिलाई प्रोत्साहन गर्छ र सम्बन्धित जिल्लामा विवाद ल्याउँछ । त्यसैले केन्द्रबाट जति पनि क्रियाशील सदस्य दिने काम भएको छ, त्यो पारदर्शी र केन्द्रीय कार्यसमितिको निर्णयबाट दिनुपर्छ । साथै, सात सदस्यीय क्रियाशील सदस्य छानबिन समिति बनाउने निर्णय पहिल्यै भइसकेको छ । सन्तुलन मिलाएर उहाँले यो काम सभापतिले तत्काल गर्नुपर्छ ।

विभागहरू गठनमा चाहिँ तपाईंको सहमति हो ? रामचन्द्र पौडेल समूहले त विधान विपरीत भयो भनेर विरोध गरेको छ नि ?

विभागहरू पार्टीको विधानअनुसार महाधिवेशन भएको बढीमा छ महिनाभित्र गठन गर्नुपर्ने हो । पार्टी कार्य समितिको चारवर्षे कार्यकाल पूरा गरेर हामीले एक वर्ष थप गरेका छौं ।

त्यसैले विभागहरू गठन गर्दा सभापतिले ढिलोमा पनि त्यो चारवर्षे कार्यकालभित्रै गर्नुपर्ने थियो । तर, उहाँले चार वर्ष नघाएर, त्यो पनि महाधिवेशनको कार्यतालिका बनाइसकेपछि विभागहरूमा मनोनयन गर्नुलाई उचित मान्न सकिन्न । यो गलत भएको छ ।

सभापतिले आफ्नो विशेषाधिकार प्रयोग गरेर विभागहरू बनाउनुभएको हो । उहाँले बनाउनुभएका विभागहरूको बैठक बसेर पार्टी संगठनको महत्वपूर्ण काम गर्न सक्ने समय पनि छैन । सबै साथीहरू आफ्नो जिम्मा क्रियाशील सदस्यता वितरण र नवीकरणमा लागेका छन् । २२३ महिना त्यहीँ जान्छ । त्यसपछि वडाबाट प्रतिस्पर्धा सुरु हुन्छ । त्यसैले साथीहरूले विभागमा बसेर काम गर्न सक्ने अवस्था छैन र अहिले गठन गर्न आवश्यक छैन ।

केका लागि बनाउनुभयो त

सभापतिले ?

यो सभापतिले गलत गर्नुभयो । गरेर उहाँ बेकारमा विवादमा पर्नुभयो ।

रामचन्द्र पौडेल पक्षका नेताहरूले त महाधिवेशन प्रभावित पार्न विभागहरूमा मनोनयन गरिएको हो भनेका छन् नि ?

अहिले उहाँले विभागमा राखेका साथीहरूले विभागमा राखेकै पक्षमा मतदात गर्छन् भन्ने छैन । पार्टी कार्यकर्ताले कुनै नेता विशेषको दासता नै रोक्छन् भन्ने मलाई लाग्दैन । पार्टीका कार्यकर्ताको स्वाभिमान हुन्छ, विवेक हुन्छ । वडा अधिवेशनदेखि क्षेत्र, जिल्ला, प्रदेश हुँदै केन्द्रसम्म आउँदा आफ्नो स्वविवेक प्रयोग गर्दै आउँछन् र पार्टीको हितमा नै मतदान गर्छन् भन्ने मेरो मान्यता छ । तर, यतिबेला गरिएको निर्णय महाधिवेशन प्रभावित बनाउन हो कि भन्ने आशंकालाई नाजायज भन्न पनि सकिँदैन । त्यसैले सभापतिले यतिबेला विभाग बनाउनु उचित भएन ।

सभापतिले गरेको काम गलत पनि भन्नुहुन्छ, त्यसको विरोध गरेको अर्को समूहसँग सहकार्य पनि गर्नुहुन्न । तपाईं बीचमा बस्न खोज्नुभएको हो ?

त्यसो होइन । मेरो आफ्नै विचार छ, आफ्नै नीति र कार्यक्रम छ । मैले शेरबहादुरजीले लिएको वा रामचन्द्रजीले लिएको नीति, पार्टी सञ्चालन गर्ने तौरतरिका मन पराएको भए गत महाधिवेशनमै कुनै एउटा टिममा गइहाल्थेँ नि ।

तर, पछिल्लो समय त तपाईं रामचन्द्र पौडेल समूहसँग धेरै सहकार्य देखिन्थ्यो

त्यस्तो होइन । म पार्टीभित्र उठ्ने हरेक कुरालाई विषयवस्तुका आधारमा हेर्छु । एकपटक कसैलाई समर्थन गर्दौं वा विरोध गर्दौंमा सधैंभरि गर्नुपर्छ भन्ने लाग्दैन । जस्तो- गएको चुनावमा टिकट वितरण र पार्टीमा न्यायका दृष्टिकोणले शेरबहादुर र रामचन्द्र दुबैको टिमले भयानक गल्ती गरेको छ । त्यसलाई समर्थन गर्न सकिँदैन । निर्वाचनपछि रामचन्द्रजीले उठाएका कतिपय मुद्दा मलाई ठीक लाग्यो, मैले समर्थन गरें । कतिपय विषयमा नचाहिँदो भगडा भयो भन्ने लागेपछि दुबैलाई जोड्ने काम पनि गरें । किनकि म समग्रमा पार्टीको हित र पार्टीभित्र एकता चाहन्छु ।

र, आजको दिनमा मेरो चासो आगामी महाधिवेशनको नजितापछि पार्टीमा बृहत एकता कसरी कायम हुन्छ भन्नेमा छ । किनकि पार्टीमा एकता भएन भने महाधिवेशनको केही समयपछि हुने चुनावमा कांग्रेस फेरि स्वाहा हुन्छ ।

हामी स्थानीयसँगै आम निर्वाचनको सम्मुखमा पार्टीको १४ औं महाधिवेशन गर्दैछौं । महाधिवेशनको प्रतिस्पर्धा स्वच्छ र निष्पक्ष हुनुपर्छ, परिणामलाई स्पष्टसम्यान स्परिटमा सबैले स्वीकार गर्नुपर्छ । महाधिवेशन स्वच्छ र निष्पक्षरूपमा सम्पन्न गर्नु सभापतिको मुल कर्तव्य हुन्छ । त्यसमा हाम्रो सहयोग रहन्छ । तर उहाँले नै महाधिवेशनको प्रतिस्पर्धालाई प्रभावित पार्ने गरी धाँधली गर्न थाल्नु भयो भने मेरो मात्र होइन, कसैको पनि समर्थन रहँदैन ।

रामचन्द्र पौडेल समूहले महाधिवेशन स्वच्छ र निष्पक्ष हुनेमा अहिले नै संशय व्यक्त गर्न थालेको छ नि ? तपाईं त्यस्तो लाग्दैन ?

पार्टी सभापतिले अहिले नै धाँधली

कृष्णप्रसाद सिटौला नेता, नेपाली कांग्रेस

गर्न थाल्नुभयो भन्ने त म मान्दिनँ । हामीले ७ सदस्यीय क्रियाशील सदस्य छानबिन समिति बनाउने भनेर केन्द्रीय कार्यसमितिमा नीतिगत सहमति गरेका छौं । सभापतिजीले अब छिट्टै सन्तुलित ढंगले समिति बनाउनुपर्छ र त्यो समितिले पनि आफूकहाँ आएको विवादमा सहमतिबाटै निर्णय गर्नुपर्छ । बहुमतका आधारमा निर्णय गरेर एकपक्षीय बनाउने प्रयास कसैले पनि गर्नुहुँदैन ।

नेतृत्वलाई लिएर पार्टीमा संस्थापन कि संस्थापन इत्तर भनेर ध्वनीकरणको प्रयास पनि भइरहेको देखिन्छ, तपाईं चाहिँ कता ?

गतको महाधिवेशनपछि म र मेरो समूहले कहिल्यै पनि हामी कसैसँग मिल्छौं भनेकै छैनौं । कसैको इत्तर वा पक्षमा हुन्छौं भनेकै छैनौं । जुन धार लिएर अगाडि बढेका छौं, त्यहीँ छौं । हामी नै कहाँ गएर मिसियौं भने सैद्धान्तिक वैचारिक धार सेलाएर जान्छ भन्ने मलाई लागेको छ । यो मेरो धेरै टाढा होइन, गत निर्वाचन र त्यसपछिको मूल्यांकन हो ।

किनकि गएको आम निर्वाचन चुनावी व्यवस्थापनका दृष्टिले पूर्णरूपमा कमजोर रह्यो । यसको मुल जिम्मेवारी सभापति, महामन्त्री लगायत टिकट वितरण गर्ने साथीहरूले लिनुपर्छ । महाधिवेशनयता कम्युनिस्ट सरकारविरुद्ध प्रमुख प्रतिपक्षका रूपमा जसरी आवाज उठाउनुपर्थ्यो, त्यसमा नेतृत्व पूर्ण रूपमा असफल रह्यो । मैले यति भन्दा बुझ्नुभयो होला । महाधिवेशनसम्मै तेस्रो धार रहन्छ ?

एकदम रहन्छ । किनकि राष्ट्रसामु उपस्थित सबै चुनौतीहरूको सामना गर्न कांग्रेसले कस्तो सैद्धान्तिक, वैचारिक धार निर्माण गरेर जानुपर्छ भन्नेमा यो समूहको भूमिका छ ।

केन्द्रीय कार्यसमितिमा हाम्रो उपस्थित अत्यन्त न्यून छ, तर त्यसको आधारमा मूल्यांकन नगर्नुहोला ।

म तामाम कांग्रेसका कार्यकर्तामा नयाँ जागरण ल्याउन चाहन्छु, जसले पार्टीभित्र आमुल परिवर्तन ल्याओस् ।

सैद्धान्तिक र वैचारिक धरातलमा पार्टीलाई उभ्याउन सकियोस् । पार्टीभित्र भागवण्डा होइन, वैचारिक बहसहरू हुन थालोस् । कस्तो नीतिले देश बन्छ, त्यसमा नेतृत्वले ध्यान दिन सकोस् । कांग्रेसलाई त्यस्तो केन्द्र बनाउन चाहन्छु म ।

तर, रामभद्र पौडेल समूहले त हामीसँगै हुनुहुन्छ भन्नुपर्छ, संस्थापन पक्षले पनि पहिले पनि सहयोग गर्नु भएकै हो, अब पनि गर्नुहुन्छ भन्छन् नि ?

उहाँहरू दुवैले हाम्रो महत्त्व देख्नुभएको छ, त्यो भन्नुहुन्छ । तर हामी हाम्रै ठाउँमा महत्त्व छ भन्ने लाग्छ । म आज जे कुरा गरिरहेको छु, यसको धेरै महत्त्व छ भन्ने लाग्छ ।

प्रष्ट शब्दमा भन्दा तेस्रो महाधिवेशनको तेस्रो धार, जसको नेतृत्व कृष्ण सिटौलाले गर्नुभएको थियो । १४ औं महाधिवेशनमा पनि त्यो धार कायमै रहन्छ ?

यसपालिको महाधिवेशन संरचनागत र मूल्यांकनका दृष्टिकोणले पनि विगतको जस्तो हुन्न । संरचनाका दृष्टिकोणले किन हुन्न भने पहिले जिल्लाबाट केन्द्र थियो, अहिले जिल्लामाथि प्रदेश आएको छ । यो अत्यन्त महत्वपूर्ण संरचना बन्दै छ । सात प्रदेशको महाधिवेशनपछि मात्र सबै नेता कार्यकर्ताले अनुमान गर्न सक्छन् कि केन्द्रीय महाधिवेशनमा कतिवटा समूह हुन्छ र रिजल्ट कस्तो आउनसक्छ । नेतृत्वको आकांक्षा गरेका साथीहरूलाई पनि आफ्नो स्ट्रेन्थको मूल्यांकन पनि हुन्छ ।

तर, मेरो ध्यान महाधिवेशनपछि पार्टीमा बृहत एकता कसरी हुन्छ भन्नेमा पनि छ । पार्टी बृहत एकता गरेर गइएन भने कांग्रेस पार्टीलाई त्यति सजिलो छैन ।

वडा तहमा केही साथी रिसाउनु भयो भने त गाह्रो हुन्छ भने शीर्ष तहमै टुटफुट भयो भने कति कठिन हुन्छ ? दोस्रो, सबैतिर कम्युनिस्ट पार्टीको सरकार छ । प्रदेश २ मा पनि केही समय अगाडिसम्म

कम्युनिस्ट समर्थित सरकार नै थियो । राष्ट्रियसभा चुनावमा कांग्रेसविरुद्ध सहकार्य गरेकै हुन् ।

आगामी चुनावसम्म यी पार्टीहरू कसरी जाला छुट्टै मूल्यांकनको विषय होला, तर एउटा कुरा पक्का के हो भने आगामी निर्वाचन अगाडि कांग्रेसको महाधिवेशन हुँदै छ । र, त्यो महाधिवेशनबाट जो नेतृत्वमा आएपनि उसको नेतृत्वमा पार्टीभित्र बृहत एकताका हुन्छ कि हुँदैन ? यो मुल कुरा हो । बृहत एकता हुन सकेन भने कांग्रेस अफ असफल हुन्छ । त्यसैले कतिपय साथीहरूको नेतृत्व हत्याउने कुरा मात्र होला, मेरो ध्यान पार्टीमा बृहत एकताको पनि छ । र, यसका लागि हामी र हाम्रो समूहले अफ धेरै काम गर्नुपर्छ भन्ने लागेको छ ।

हिजो जसको नेतृत्वदायी क्षमतामा विश्वास नलागेर १३ औं महाधिवेशनमा उम्मेदवारी दिनुभयो, अहिले फेरि उनीहरूको नेतृत्व स्वीकार गर्ने अवस्था छ त ?

त्यो महाधिवेशनमा जिल्ला अधिवेशनसम्म सुशील कोइरालालाई सघाउनुपर्छ भनेर लागेको थिएँ । उहाँको असामयिक निधनपछि त्यसबेला रामचन्द्र र शेरबहादुरको जुन समूह देखिँ, त्यहाँ म रहन सक्ने स्थिति भएन । नेतृत्वको नेतृत्वदायी क्षमता नै विश्वास भएन । त्यही कारण ठूलो समूह नभएपनि उम्मेदवारी दियौं ।

आजको दिनमा हामी फुलफलेजेट रूपमा जान सक्छौं । जाने कि नजाने ? जाँदा कसरी जाने ? यो चाहिँ क्रियाशील सदस्य टुंगिएपछि औपचारिक रूपमा भनौंला ।

१४ औं महाधिवेशनमा म पनि सभापतिको उम्मेदवार हुँ भन्नचाहिँ किन गाह्रो ?

क्रियाशील सदस्य टुंगिएपछि वडा अधिवेशन सुरु हुनुअघि आउनु होला, त्यतिबेला भनौंला नि । त्यसबेला भन्ने कुरा अहिले किन भनाउन खोजेको ?

-अनलाइनखबर

परोपकारी न्यक्तित्व प्रताप राज वन्तको सूक्ष्मजीवनी

तेजप्रकाश बानियाँ
काभ्रे, भमरकोट

लिनु मात्रै केवल स्वार्थ लिनु-दिनु व्यापार
दिनु चाहि ठूलो धर्म समाज सेवा अपार ।

१. पूर्वीय र पश्चिमा दुवै दर्शनमा प्रशंसा गरिएको साझा विषय परोपकार हो । परोपकार कुनै पनि व्यक्ति, वर्ग वा समग्र देशको उत्थानका लागि त्यसबाट हुने फाइदाको कुनै पर्वाह नगरी निःस्वार्थ भावले गरिने सेवा हो । प्राणीहरूमा सर्वश्रेष्ठ र चेतनशील प्राणी मनुष्य नै हो । चेतनाकै कारण एउटा दिमागले एकै समयमा आफ्ना जीवनका धेरै कुरा सोच्न सक्दछ । आफ्नो भविष्य बारे राम्ररी बुझ्न सक्ने हुन्छ । विगतबाट पाठ सिक्ने वर्तमानलाई सरल बनाई दिशाबोध गर्न सक्छ ।

२. परोपकार भन्ने बित्तिकै त्यसको कुनै निश्चित विधा, क्षेत्र र आकार हुँदैन । “सेवा नै धर्म हो” भन्ने पूर्वीय दर्शनको मान्यता र आदर्श अनुसार सेवाग्राही निकायको आवश्यकता हेरी प्रदान गरिने निष्काम कर्म हो । परोपकारको आदर्श र महत्व व्याख्या गरेर सकिने विषय पनि होइन । त्यसै भएर होला एउटा धनाढ्य व्यक्तिले कुनै कमजोर पक्षलाई सहयोग गरेमा, त्यो पक्षको कायापलट हुनेमा त्यसो नगरी कुनै धर्म वा वादको नाउँमा करोडौं रुपैयाँ सहयोग गरेको देखिन्छ । हुन त परोपकारी कार्य सफल भएमा सन्तुष्टि बाहेक केही नपाइने तर विफल भएमा सोझै आलोचना र गाली पाइने विषय पनि हो । तर पनि धेरै मानिसहरूले निःस्वार्थ भावले आफ्नो जीवन परोपकारमा आहुती गरी विश्व प्रसिद्ध बनेका छन् । उदाहरणको लागि नाईटिङ्ले फ्लोरेन्स, हेनरी ड्यूना, हेलन केलेर जस्ता अख्यल परोपकारी व्यक्तित्वहरूलाई लिन सकिन्छ । नेपालमा पनि त्यस्ता एकाध संस्था र व्यक्तित्वहरू छन् ।

३. परोपकार सेवा धनी गरीब सबैले गर्न सकिने सेवा हो । आफ्नो क्षमता अनुसार बौद्धिक परामर्श, श्रमदान, सामग्री दान, आर्थिक सहयोग, शिक्षा, स्वास्थ्य सेवा आदि अनेकौं तह र तप्काबाट समाजमा सेवा पुर्‍याउन सकिन्छ । यसबाट परोपकारको आदर्श निःस्वार्थ सेवा हो भन्ने स्पष्ट भइसकेको छ, तर पनि यसलाई माध्यम बनाएर आफ्नो सीमित अभिष्ट साधनाका लागि सेवालालाई देखाउने दाँत बनाई कानूनद्वारा निषेध कार्यहरूबाट आर्जन गरिएको अवैध सम्पत्ति परोपकार सेवा र उद्योगमा लगाई वैध बनाउने आशयले परोपकार सेवामा लागेको बहाना गरिएको पनि हामीले कयौं देखेका छौं । त्यसैगरी गरीब, दुखी र असहायको सेवालालाई मागी खाने भाँडा बनाएर विदेशबाट डलरको खेती भित्र्याउने र त्यसैबाट आफ्नो आयस्तर बढाउने उद्देश्यले वर्षाको समयमा च्याउ उम्रे सरह एन्जीओ र आइएन्जीओ खडा भई वदनाम भएका उदाहरणहरू पनि धेरै छन् ।

४. यो लेखलाई रोचक बनाउन

एउटा प्रशङ्ग जोड्न चाहन्छु । ठूला र महत्त्वकांक्षी व्यक्तिहरू कसरी बनेका हुन र कुख्यातबाट विश्व विख्यात कहालिएर समाजमा अरुका लागि प्रेरक र उदाहरणीय व्यक्तित्व बने भन्ने बारे हिन्दु शास्त्रका प्राचीन वाङ्मय अध्ययन गर्दा कति त पारिवारिक पृष्ठभूमि अनुसार जीवनको पूर्व निर्धारित उद्देश्य र पूर्वाधार पुर्‍याएर लक्ष्य प्राप्त गरेका छन् भन्ने, कति चाहि जीवनको भोगाइमा अपभर्ण्ट परिआउने

युवाहरू पनि अस्पताल आइपुगे । गाउँका एकजना जनप्रेमी युवाको सहयोगमा काठमाडौँ परोपकार प्रसुतीगृह थापाथली अस्पतालमा पुर्‍याइयो । त्यस बखतसम्म विरामीको अवस्था नाजुक र चिन्ताजनक भइसकेको थियो । त्यस समयमा प्रतापराजको बसाइ काठमाडौँमा थियो । ती युवाहरूले प्रतापसँग पनि भेट गरे ।

६. उपचार खर्चका लागि आवश्यक

शब्दबाट नामाकरण गरिएको HEADS को प्रत्येक अक्षरहरू र शब्दको ठोस विश्लेषण सहित शब्दार्थ एवम् भावार्थ खुल्ने गरी प्रष्ट्याइएको छ । **H-Health, E-Education, A-Agriculture, D-Development, S-Society.** हो । यसलाई फलाई फुलाई सफल बनाउन र आजको अवस्था सम्म आइपुग्न धेरै सहयोगी

घटना-परिघटनाले उसको मानस पटलमा दिएका भट्टकाको परिणामस्वरूप जीवन नै परिवर्तित भएर प्रसिद्ध पुरुष बनेका छन् । जसको उदाहरण कालीदास, राजा जनक, महर्षि वाल्मिकी, राजा परिक्षित, अष्टावक्र ऋषि, गौतम बुद्ध आदिलाई लिन सकिन्छ । यसबाट के बुझिन्छ भने महापुरुषको अन्तरहृदयमा सुषुप्त अवस्थामा वीज भावले रहेको महापौरुषेय उर्जा पुरै अङ्कुरित भई फैलिनको लागि कुनै वाट्य शक्ति वा प्रेरक तत्वले भट्टका दिएपछि उक्त उर्जाको अङ्कुरणले जीवनमा नयाँ मोडलिदो रहेछ भन्ने स्पष्ट हुन्छ ।

५. प्रतापराज वन्तको जीवनमा पनि यस्तै प्रकारको मन छुने घटनाले परोपकारतर्फ लीन भएर लाग्ने अवस्था आएको हो, यद्यपि उहाँ पहिला देखि नै समाज सेवा मन पराउने मान्छे त हुँदै हो । सर्वप्रथम आज भन्दा २७ वर्ष पहिले २०५० वैशाख ३१ गते गोरखा जिल्लाको तत्कालीन बगुवा गा.वि.स. वडा नं.६, की दुर्गा पोखरेल तीव्र रक्तश्रावका कारण उपचारको क्रममा गोरखा जिल्ला अस्पताल जानु भयो । जिल्ला अस्पतालले उहाँको उपचार हुन नसक्ने भनेर फिर्ता गरिदियो । तत्काल दर्गाका श्रीमानले प्रताप राज वन्तलाई गोरखाबाट टेलिफोन सम्पर्क गरी जानकारी गराए । तत्काल प्रतापको सुभाव अनुसार एम्बुलेन्सबाट काठमाडौँ ल्याए । उपचारको क्रममा प्रतापले खबर गरी बोलाएका अन्य ४

रकम संकलन गरे । ५ प्वाइन्ट ए नेगेटिभ रगतको व्यवस्था गरे । यसरी युवाहरूको अतुलनीय सहयोग, डाक्टर एवं अस्पतालको प्रयास, रक्तदान सहयोग, भौतिक सहयोग, अनुकूल परिस्थिति र सबैको शुभ चिन्तनले दुर्गाको उपचार सफल भयो । उनलाई नयाँ जीवन प्राप्त भयो । ५ जना लालावालाकी आमाले नयाँ जीवन पाउँदा खुशीको सीमा रहेन । यसै घटनाबाट प्रेरित भई, अहो ! यस्तो समस्या त फेरि फेरि अरुलाई पनि पर्न सक्छ । यसलाई दिगो रूपमा कसरी व्यवस्थित र संस्थागत गर्न सकिन्छ भन्ने सबैको सोच अनुसार २०५० साल जेष्ठ १ गते शुक्रबार सोहि दिन मध्येरातको १ बजेतिर “गोरखा बगुवा स्वास्थ्य कल्याण समिति” नामको संस्था खोलियो । जसको परिमार्जित र परिसकृत रुप आजको हेड्स नेपाल हो ।

७. यसमा मेचीदेखि महाकाली सम्मका जनसमुदायको सहभागिता हुन थालेपछि संस्थाको नाम बदल्न सबैको मनशाय भएकाले लामो छलफल र बहस पछि, संस्थाको नाम **हेड्स नेपाल (HEADS Nepal)** रहन गएको हो । नेपाल जस्तो कृषि प्रधान देशलाई अत्यावश्यक विकाशका पूर्वाधार स्वास्थ्य मात्र नभई कृषि र शिक्षा पनि समेटिने गरी संस्थाबाट गरिने कामको दायरा समेत बढाई **HEADS Nepal** नामाकरण गरिएको हो । अंग्रेजी

मन र हातहरूले योगदान गरीरहेकाछन् । त्यसमा आवद्ध सदस्यहरू सबै अत्यन्त सहयोगी र परोपकारी दिलाका छन् । आ-आफ्ना तर्फबाट महिने पिच्छे आर्थिक सहयोग गरीरहेका छन् । नेपालमा यहि मात्र संस्था होला, जसले हालसम्म कुनै एन्जीओ र आईएन्जीओ एवम् विदेशी व्यक्ति वा राज्यबाट रकम नउठाइ आफ्ना सदस्यहरूको सहयोगबाट मात्र चलेको । यसरी एकजना महिलालाई बचाउने सफल प्रयासबाट प्रेरित भई गोरखा जिल्लाबाट सुरु भएको संस्थामा हालसम्म दर्जनौ श्रेयस्कर सदस्य, १५०० भन्दा बढी आजीवन सदस्य र १०००० माथि साधारण सदस्यहरू र हजारौको संख्यामा स्वयंसेवकहरू समाहित भई विभिन्न जील्लाहरूमा शाखाहरू खुलेका छन् । संस्थाको सदस्यता लिनेहरूमा नेपाल भित्रका मात्र नभई बाहिर विभिन्न ठाउँमा रहने नेपालीहरू र उनीहरूको आग्रहमा केही विदेशी समेतले सदस्यता लिएका छन् । एशीया, यूरोप, अष्ट्रेलिया, अमेरिकाका दर्जनौ देशहरूमा संस्थाको सदस्यहरू विस्तार हुँदै शाखाहरू स्थापना हुने क्रम तीव्ररूपमा जारी छ । यसरी हजारौं हजार जनसमुदायको अभाव, आकस्मिकता, आवश्यकतामा र दैवि मित्र बन्ने सत्प्रयाशमा छ हेड्स नेपाल । यति मात्र नभएर जुनसुकै जिल्लामा परिआउने दैवी प्रकोप, प्राकृतिक प्रकोप,

रामेछाप डायरी

रामेछापमा ६५० जनाको पीसीआर परीक्षण

रामेछाप । रामेछाप जिल्लामा अहिलेसम्म पीसीआर विधिबाट ६ सय ५० जनाको कोरोना भाइरस कोभिड १९ परीक्षण गरिएको छ । यसमध्ये विभिन्न समयमा गरि ३१ जनामा संक्रमण पुष्टि भएको र ६ सय १९ जनाको रिपोर्ट नेगेटिभ आएको स्वास्थ्य कार्यालय रामेछापले जनाएको छ । स्वास्थ्य कार्यालयका अनुसार संक्रमण पुष्टि भएका मध्ये २३ जना कोरोना मुक्त भएर डिस्चार्ज भैसकेका छन् भने मन्थली नगरपालिकाका ५ जना, दोरम्बा गाउँपालिकाका १ जना र सुनापति गाउँपालिकाका २ जना संक्रमितको आइसोलेशनमा उपचार भैरहेको छ । स्वास्थ्य कार्यालयका अनुसार आइसोलेशनमा उपचाररत सबै संक्रमितको स्वास्थ्य अवस्था सामान्य छ ।

अहिलेसम्म जिल्ला अस्पतालमा ३७, मन्थली नगरपालिकामा १ सय ५८, रामेछाप नगरपालिकामा ७१, उमाकुण्ड गाउँपालिकामा ३२, खाँडादेवी गाउँपालिकामा ३३, गोकुलगंगा गाउँपालिकामा १ सय ६९, दोरम्बा गाउँपालिकामा ३०, लिखुतामाकोशी गाउँपालिकामा ९१ र सुनापति गाउँपालिकामा २९ जनाको पीसीआर विधिबाट कोरोना परीक्षण गरिएको छ । स्वास्थ्य कार्यालयका अनुसार विभिन्न पालिकाहरूमा अहिले १२ जना महिला र ७० जना पुरुष गरि ८२ जना क्वारेन्टिनमा रहेका छन् । कोरोना भाइरसबाट आउनसक्ने जोखिमतालाई मध्येनजर गरी जिल्लामा अहिलेसम्म १ सय ३५ बेडको आइसोलेशन कक्ष र ४ सय ३६ बेडको क्वारेन्टिन कक्ष स्थापना गरिएको स्वास्थ्य कार्यालय रामेछापले जनाएको छ ।

सुनकोशी २ जलविद्युत आयोजनाले माभी समुदायको पहिचान नै गुम्ने खतरा

रामेछाप । रामेछापको मन्थली नगरपालिका वडा नं ६ कुनौरीमा बसोबास गर्ने माभी समुदायका महिलाहरूले सुनकोशी २ जलविद्युत आयोजना निर्माण भएमा आफुहरूको पैतृक थातथलो र सामाजिक एकता गुम्ने बताएका छन् । २६ औँ विश्व आदिवासी दिवसका अवसरमा कुनैरीमा राष्ट्रिय आदिवासी जनजाति महिला मञ्चले आइतबार आयोजना गरेको माभी महिलाहरूको भूमि अधिकारका लागि संचार विषयक अन्तरक्रिया कार्यक्रममा सहभागि महिलाहरूले यस्तो गुनासो गरेका हुन् । कार्यक्रममा सहभागि महिलाहरूले आयोजना निर्माण भए आफुहरूको भाषा, धर्म, संस्कृति, परम्परा र पहिचान लोप हुने, लैङ्गिक हिंसा चोरी जस्ता चुनौतीहरूको सामना गर्नुपर्ने, शिक्षा स्वास्थ्य, खानेपानी, बिजुली, यातायातको पहुँचमा समस्या आउँने गुनासो गरेका थिए ।

त्यसैगरी ऐतिहासिक सामाजिक एकता हराउँने, परम्परा र संस्कृतिमा विचलन र पहिचानमा नकरात्मक प्रभाव पार्नका साथै आर्थिक संकट आउने भएकाले यसका बारेमा गम्भीर बन्न सरोकारवालासंग कार्यक्रममा सहभागि माभी महिलाहरूले माग गरेका थिए । कार्यक्रममा नेपाल आदिवासी जनजाति चलचित्र महासंघका अध्यक्ष अमृत बहादुर सुनुवार, नेपाल आदिवासी जनजाति महासंघ रामेछापका सचिव श्री बहादुर माभी, नेपाल आदिवासी जनजाति पत्रकार महासंघ (फोनिज) बागमती प्रदेशका उपाध्यक्ष युवराज श्रेष्ठ, रामेछापका अध्यक्ष नवराज श्रेष्ठ, पत्रकार सुमित श्रेष्ठ र नेपाल घेदुङ संघका केन्द्रीय सदस्य सोनाम ग्यापक लगायतले सुनकोशी २ जलविद्युत आयोजना निर्माण भएमा माभी समुदायहरूको पैतृक थातथलो र सामाजिक एकता गुम्ने मात्रै नभै उनीहरूको भाषा, धर्म, संस्कृति, परम्परा सहित पहिचान नै लोप हुने खतरा रहेको बताएका थिए । उनीहरूले आफ्नो तथा भूमि अधिकारका लागि एकजुट भएर एउटै स्वरमा सुनकोशी २ जलविद्युत आयोजना र सरोकारवाला निकायसंग लड्न महिलाहरूलाई आग्रह गरेका छन् । कार्यक्रममा राष्ट्रिय आदिवासी जनजाति महिला मञ्चकी फिल्ड संयोजक सावित्री चेपाङले सुनकोशी २ जलविद्युत आयोजना प्रभावित कुनौरीमा रहेको माभी समुदायमा ३ वटा समुह र भटौलीमा २ वटा समुह बनाएर विभिन्न समस्याहरूको पहिचान गरिएको जानकारी दिइन् । जुन कार्यबाट आयोजना प्रभावित माभी समुदायको भाषा, धर्म, संस्कृति, परम्परा र पहिचान लोप हुने र उनीहरू शिक्षा स्वास्थ्य, खानेपानी, बिजुली, यातायातको पहुँचमा नरहने जस्ता समस्या देखिएको उनको भनाई छ ।

रामेछापमा मास्क प्रयोगमा थप कडाई

रामेछाप । रामेछापमा मास्क प्रयोगमा थप कडाई गरिएको छ । जिल्लामा एक हप्तामा अनिवार्य रुपमा मास्कको प्रयोग गर्न स्थानीय प्रशासनले गरेको आग्रहको बेवास्ता गर्ने ३ सय ४३ जनालाई कारवाही गरिएको छ । लकडाउन खुलेपनि मानिसको भिडभाड भट्टेसँगै कोरोना संक्रमणको जोखिमता उच्च रहेको भन्दै स्थानीय प्रशासनले गरेको आग्रहलाई बेवास्ता गरि मास्क नलगाई हिड्ने ३ सय ४३ जना भन्दा बढीलाई प्रशासनको निर्देशन अनुसार कारवाही गरिएको जिल्ला ट्राफिक प्रहरी कार्यालय रामेछापका प्रमुख प्रहरी सहायक निरीक्षक रामेश्वर पाण्डेले बताउनुभयो । उहाँले मास्क नलगाई सवारी चलाउने तथा यात्रा गर्ने यात्रुलाई प्रतियक्ति एक सय रुपैयाँ दण्ड जरिवाना गरिएको बताउनुभयो । उहाँले साउन १५ गते यता विना मास्क हिड्ने ३ सय ४३ जना भन्दा बढी कारवाहीबाट ३४ हजार ३ सय जरिवाना संकलन गरिएको बताउनुभयो ।

जिल्ला ट्राफिक प्रहरी कार्यालय रामेछापले मास्क नलगाउँनेलाई दण्ड जरिवाना गर्नेमात्रै नभै सवारी साधनमा यात्रा गर्ने तथा पैदल यात्रा गर्ने वृद्ध वृद्धा तथा बालबालिकाहरूलाई निशुल्क मास्क वितरण गरेको पनि उहाँले बताउनुभयो । उहाँका अनुसार गत साउन १५ गते विहीवारयता ट्राफिक प्रहरी कार्यालय रामेछापले सडकमा यात्रा गर्ने वृद्ध वृद्धा तथा बालबालिकाहरूलाई ७ सय ५० पीस भन्दा बढी मास्क निशुल्क वितरण गरेको छ । ट्राफिक प्रहरी प्रमुख पाण्डेले पछिल्लो समय मोटरसाइकलमा यात्रा गर्ने र दुवानीका साधनहरू चलाउने चालकहरू मास्क नलगाएकै कारण कारवाहीमा पर्ने गरेको बताउनुभयो ।

संक्रामक महामारी, बाढी-पहिरो, आगलागी, भूकम्प जस्ता विपत्तिहरूमा सहयोग पुर्‍याउने काम गरिरहेछ । जेहन्दार तर आर्थिक अवस्था कमजोर भएकाहरू, हेड्स नेपालकै योगदानमा धेरैले स्कुल र कलेजमा अध्ययन गरिरहेका छन् । कतिले स्वास्थ्य सेवा प्राप्त गरिरहेका छन् । यसैगरि विभिन्न क्षेत्रमा उत्पादन तथा रोजगारी अभिवृद्धि हुने खालको आयआर्जनमूखी कार्यक्रम

शुरू गर्नका लागि परामर्श सेवा चाहनेले त्यो पनि पाएका छन् । कतिपय स्थानहरू विशेष गरेर कृषि तथा गैह्रकृषि उत्पादनको क्षेत्रमा स्थानीय जनसमुदायलाई बचाई ल्याई काम गर्दै आएको छ । यसरी सामान्य अवस्थाबाट शुरू भएको संस्था **हेड्स नेपाल** प्रताप राज वन्त र साथीहरूको संयुक्त प्रयासका कारण हजारौं हजार सदस्यहरूको सहभागितामा

बाँकी ७ पृष्ठमा

परोपकारी.....

निकै परोपकारी र जनप्रिय कामहरु गर्न सफल भएको छ ।

९. **हेड्स नेपाल** बाहेक पनि प्रताप राज वन्तको तर्फबाट भएका विभिन्न कामहरुको फेहरिस्त सहित व्याख्या गर्ने हो भने प्रत्येक विषयमा छुट्टाछुट्टै उपयुक्त साइजको पुस्तक नै तयार हुन सक्छ । यो काम उहाँको जीवनीमा अथवा उहाँको बारेमा खोज, अनुसन्धान गर्ने विद्वानबाट हुने नै छ । यो पंक्तिकारको मनशाय उहाँको मिहिनेत र परोपकार सेवाको पाटोको बारेमा सूक्ष्मरूपमा जानकारी गराउनु मात्र हो ।

लिनु मात्र केवल स्वार्थ लिनु-दिनु व्यापार !

दिनु चाहिँ ठूलो धर्म समाज सेवा अपार !!

भन्ने आदर्श वाक्यलाई नै सर्वोपरी मानेर परोपकार सेवामा अगाडि बढ्दै गरेका प्रताप राज वन्त २०४२ साल असार १९ गतेबाट, काठमाडौँ ठमेल निवासी समान उद्देश्य भएकी दुर्गा मानन्धर वन्तसँग विवाह बन्धनमा बाँध्नु भयो । यसपछि त भन्नु उहाँलाई परोपकारमा हातमा हात थपियो ।

१०. प्रतापराज वन्तको र मेरो भेटघाट, चिनजान भएको करिव ६ वर्ष भयो । भेट भएदेखि नै उहाँको काम देखिरहेको छु । नियाली रहेको छु । आफैलाई अचम्म लाग्छ । हेड्स नेपालको दर्जनौँ अस्पतालहरूसँग सहज र सरल उपचार सेवा प्रदान गर्न हेतु समन्वय हुँदै गएको छ । कार्यालयमा दैनिक आउने विरामीहरूलाई व्यथाको प्रकृति अनुसार कस्तो अस्पतालमा लानुपर्ने हो, त्यसका लागि प्रतापकी धर्मपत्नी (हेड्स नेपालका केन्द्रीय समिति सदस्य तथा केन्द्रीय-स्वास्थ्य विभाग प्रमुख,) दुर्गा मानन्धर वन्तले दैनिक डिउटी नै दिनुभएको छ । “दिलोज्यानले मानव समुदायको सेवा गरौँ” भन्ने नारा बोकेको हेड्स नेपालका सम्पूर्ण कार्यकर्ताहरूको तीव्र आकांक्षा नेपाललाई पवित्र परोपकारको सुन्दर देश भनेर विश्वमा चिनाउन सकिन्छ भन्ने छ । यसै क्रममा मकाउ, इजरायल लगायत केहि देशहरूमा त हेड्सका शाखाहरु समेत खुलिसकेका छन् । दर्जनौँ देशहरूमा सयौँ सदस्यहरु कार्यरत छन् र शाखाहरु स्थापना हुने क्रम जारी छ । मलाई लाग्छ, यस्तै मिहिनेतका साथ अगाडि बढ्दै गरेमा नेपालबाट जन्मेको यो सानो संस्थाले विश्व समुदायलाई परोपकारको असल सन्देश छर्न सक्ने सम्भावना धेरै टाढा छैन । हामीलाई थाहा छ, भिक्को ज्वाला बन्न सक्छ, हजारौँ माइलको यात्रा एउटै दरो पाइलाबाट शुरू हुन्छ .

११. जीवन्तमा उच्चतहको राजनीतिक मोह, आफूले गर्दै गरेको सुविधा सम्पन्न नोकरी, आफ्नो नीजि इन्जिनियरिङ्ग कम्पनी सारा चिजलाई छाडेर परोपकारमा लाग्ने वन्त २०६८ सालदेखि हेड्स नेपालमा पूर्णकालीन स्वयंसेवकको रूपमा समर्पित हुनुहुन्छ । यसरी कुनै संस्थामा दैनिक कार्यालय गए भै र व्यस्त मुख्य कार्यकारी अधिकारी भै अहोरात्र मानव उपकारका लागि उपलब्ध गराउन गइरहनु भएको छ । घर परिवारमा परिआउने कामलाई

थाती राखेर परोपकारी काम गरिरहेको देखिन्छ । केहि वर्षदेखि हेड्स नेपाललाई आफूले मासिक रु. ११०००/- जेठो छोरा प्रशान्तराज वन्तले रु.१००/- नियमित योगदान गर्दै आउनु भएकोमा २०७७श्रावण महिनादेखि धर्मपत्नी दुर्गा मानन्धर वन्त, जेठी बुहारी सन्तोषी र कान्छी बुहारी निलु समेतबाट प्रति महिना रु १००/- आर्थिक सहयोग गर्ने हुनु भएको छ ।

१२. प्रताप राज वन्तले संस्थागत काम बाहेक आफैले व्यक्तिगत रूपमा पनि २०३१ सालदेखि नै आर्थिक अवस्था कमजोर भएका कैयौँ जेहेन्दार विद्यार्थीहरूलाई छात्रवृत्ति प्रदान गरेर उज्यालो भविष्यतिर लम्कने अवसर दिनु भएको छ । यस्ता वरिष्ठ परोपकारी, **“बाँच र बाँच्न देउ”** भन्ने विचार भएका, आफ्ना अगज, अनुज, मान्यजन, सहकर्मी सबैमा श्रद्धाभावराख्ने मुदुभाषी, उत्प्रेरणाशील उर्जावान कुसल वक्तृत्वकलाप्रेमी, वाक्पटुता भएका असाधारण तथा बहुआयामिक प्रतिभाका धनी प्रतापराज वन्तको बारेमा सूक्ष्म जानकारी गराउने प्रयत्न गरेको छु ।

१३. परोपकारी प्रतापराज वन्तको जन्म वि.स.२०१८ साल फागुन ११ गते वृहस्पति बारका दिन, गोरखा जिल्ला भीमसेनथापा गाउँपालिका वडा नं. ५ धरम्पानी, मिलनवस्तीमा भएको हो । बाबा यमराज वन्त र माता चिनी माया वन्तका पाँचौँ सन्तानको रूपमा जन्मिएका प्रतापले कखहरा पढाइ घरैबाट शुरू गर्नु भयो । गोरखाको वन्त परिवार उच्च मध्यम खालका छन् । नेपालमा डवल इन्ट्री लेखा प्रणाली शुरू गर्ने मुलुकी खरिदार गुण वन्त सिंह, प्रतापराज वन्तको छैटौँ पुस्ता अगाडिको जिजुबुवा हुनुहुन्छ । प्रतापले कखहरा जानैपछि २ कक्षादेखि विभिन्न कारणवश एस्.एल.सी दिने बेलासम्म चामुण्डा प्रा.वि, खाञ्चोक गोरखा, विद्यासागर विद्यापिठ, कलकत्ता, दुल्लभ नि.मा.वि. घ्याम्पेसाल, गोरखा हुँदै अन्त्यमा शक्ति मा.वि.गोरखा सररमुकाम पुगेर स्कुल तहको अध्ययन पूरा गर्नु भयो । उच्च शिक्षा हासिल गर्ने क्रममा पृथ्वीनारायण क्याम्पस, पोखरामा केही महिना अध्ययन गरी शंकरदेव क्याम्पस, काठमाडौँबाट, आइकम उत्तीर्ण गर्नुभयो । पछि गएर केही समय पिपुल्स क्याम्पसमा वि.कम. अध्ययन गर्नुभयो तर स्नातक तहको अध्ययन अर्थशास्त्र र राजनीति शास्त्रमा प्राइभेट परीक्षाबाट उत्तीर्ण गर्नुभयो । तत्पश्चात त्रिभुवन विश्वविद्यालयबाट अर्थशास्त्रमा अध्ययन पुरा गर्नु भयो र समाज शास्त्र/मानव शास्त्रमा स्नातकोत्तर गर्नु भयो ।

१४. बाल्यकालदेखि नै परोपकारी सेवामा रुचि राख्ने उहाँले २०३१ सालमा मानव कल्याण संघ स्थापना गर्नु भयो । आफू प्रमुख संस्थापक बनेर संघ चलाउनु भयो । २०३६ साल असोजबाट शान्ति प्रा.वि.को स्थापनामा सक्रिय सहयोग पुर्‍याउनु भयो । त्यसैसाल पौषबाट दुल्लभ मा.वि.म.से.ल घ्याम्पेसालमा अर्थशास्त्र र स्वास्थ्य शिक्षाको अध्यापन गराउन थाल्नुभयो । त्यहाँ विद्यालयबाट प्राप्त ७ महिनाको तलब गरीब, असहाय र अनाथ विद्यार्थीहरूका लागि सतप्रतिशत

योगदान गर्नुभयो । २०३७ मा बगुवाको रिठ्ठेपानी, कंसिन्थोक डाण्डाँडा बगुवा लामाचौर र खान्चोक गरी ४ वटामा विद्यार्थी क्लबहरु स्थापना गरी खेलकुदमा प्रोत्साहन जगाउँदै असहाय, अनाथ र गरीब विद्यार्थीहरूलाई पढाइमा मदत गर्नु भयो । २०३७ मा रामचन्द्र प्रा.वि. रिठ्ठेपानी गोरखाको प्रमुख संस्थापक प्रधानाध्यापक भई स्वयंसेवकको रूपमा १९ महिना काम गरी विद्यालयलाई नमूना लायक बनाउनु भयो । २०३८ मा रिठ्ठेपानी, गोरखामा परोपकार प्राथमिक उपचार केन्द्र स्थापना गराउनु भयो । २०३८-२०४२ मा ताकु, ओयाक, अश्राङ्ग, बोर्लाङ्ग, ताप्ले र मसेलसमेत गरी गोरखाको ६ ठाउँमा परोपकार उपचार केन्द्र स्थापना गराउनु भएकोले, हजारौँ हजारले स्वास्थ्य उपचार सेवा प्राप्त गरे ।

१५. उपर्युक्त ६ ठाउँको उपचार केन्द्रहरु मध्ये ताकु र रिठ्ठेपानी केन्द्रले ज्यादै राम्रो सेवा उपलब्ध गराएकोले ती दुवैलाई प्रवर्द्धन गरी परोपकार दान विभाग शाखा (हेल्थ पोष्ट वा सो सरह) मा रुपान्तरण गरी सेवामा व्यापक विस्तार गर्नुभयो । २०३८ मा सिक्रेमा श्री दूधकन्या प्रा.वि. स्थापना गर्न उत्प्रेरित गर्दै चेतना जगाउनु भयो । २०३८ मै परोपकार संस्थाको आजीवन सदस्य तथा स्वयंसेवकको रूपमा प्रवेश गर्नुभई हाल केन्द्रीय बोर्ड मेम्बरमा सेवारत हुनुहुन्छ । २०४० पौषबाट शान्ति उच्च प्रा.वि.बगुवाको प्रधानाध्यापक भएर सेवा प्रदान गर्नुभयो । विद्यालयबाट प्राप्त ७ महिनाको सबै तलब भत्ता विद्यालयलाई योगदान गर्नुभयो । पछि गएर तनहुँको छाब्दीबराह र रुपा पिपलटार, वाराको सानो मनगढवामासमेत परोपकार उपचार केन्द्र स्थापना गरी सेवा पुर्‍याउनु भयो । २०४४-४५ मा गोरखा, मसेलको घ्याम्पेसाल, बगुवाको खाञ्चोक र ताप्लेको अहाले भञ्ज्याङ्गमा “बजार सुधार समाज” गठन गरी आयआर्जन कार्यक्रम सञ्चालन गरी अतुलनीय सेवा प्रदान गर्नु भयो । २०४५ मा ज्ञानज्योति पुस्तकालय स्थापना गर्नु भयो । २०४५ मै श्री माउन्टेन भ्यू, सामाजिक आवासिय विद्यालय स्थापना गराउनुभयो । परोपकारकै क्रममा अफ्र यसको क्षेत्रलाई विस्तार गरी, २०४४-२०४७ सम्ममा तीन वर्ष गोरखाको बगुवा र ताप्लेमा विपन्नका लागि आयआर्जन कार्यक्रम सञ्चालन गरी अतुलनीय सेवा प्रदान गर्नु भयो ।

१६. ताप्ले र बगुवामा आयआर्जन मूखी कार्यक्रम सञ्चालन गर्न इष्ट कन्सल्ट प्रा.लि.काठमाडौँको सानो सहयोगमा, फलफूल तथा तरकारी खेती, तामा, पित्तल तथा फलामको भाँडा वर्तन बनाउने, लुगा सिउने मेसिन तथा कपडा आदि कार्यमा सहयोग पुर्‍याउनु भयो भने कृषिमा फलफूल तथा तरकारी वाली लगाउन हजारौँ किसानहरूलाई विउँज्विन तथा तालिम प्रदान गर्नुभयो । २०४४ र २०४५ सम्म ताप्लेको अहाले भञ्ज्याङ्गमा अवस्थित श्री महालक्ष्मी मा.वि.मा २ वर्ष अंग्रेजी विषय अध्यापन गर्नुभयो । तर सो बापत प्राप्त हुने रकम पनि विद्यालयकै लागि सतप्रतिशत योगदान गर्नुभयो । २०४८ मा शिवज्योति प्रा.वि.स्थापना गर्ने क्रममा हुनेसम्म सहयोग गर्नुभयो । २०५० मा हेड्स नेपाल स्थापना गराउनुभयो । २०५१ मा श्री शान्ति निमावि लाई मा.वि.मा रुपान्तरण गराउन, ९ कक्षाको स्विकृतिको लागि रु.७५,०००/- र १० कक्षाको स्किृतिको लागि रु.२५,०००/- व्यवस्थापन गर्नुभयो । आमाको नाममा विद्यालयमा २ कोठे **“चिनिमया स्मृति भवन”** निर्माण गराइदिनु भयो । त्यसरी नै २०५५ मा जनसेवा सामुदायिक औषधालय स्थापना गराउनु भयो । संघ-संस्थामा आवद्ध हुने क्रममा राष्ट्रिय स्तरको Friends for peace, Nepal र परोपकार संस्थाको हालसम्म केन्द्रीय बोर्ड मेम्बर हुनुहुन्छ ।

१७. २०६६ मा २०१६ सालमा निर्मित, चामुण्डा प्रा.वि.को पुर्ननिर्माणको

पूर्ण रूपमा जिम्मेवारी वहन गरी स्थानीय केही समाजसेवी व्यक्तिहरुको सहयोगमा रु.२२ लाख संकलन गरी नयाँ भवन निर्माण गराउनु भयो । यसै विद्यालयमा उहाँले २०२४/२०२५ प्रा.वि.कक्षा अध्ययन गर्नुभएको थियो । २०६७ मा हेड्स नेपालका संस्थापक परिवारलाई परिचालन गरी दशैंदी बहुउद्देश्यीय सहकारी संस्था स्थापना गर्नु भयो । २०६९ हेड्स नेपालमार्फत बहुउद्देश्यीय श्रोत केन्द्र गोरखामा स्थापना गरी २०६९ देखि २०७२ सम्म ४ वर्ष श्रोतकेन्द्रमा रातादिन विताइ मिहेनत गर्नु भयो । २०६९ मा जनसेवा कृषि उत्पादन सहकारी स्थापना गराउनु भयो । २०७० मा कफी सहकारी स्थापना गर्नुभयो । २०७१ मा जालपा सहकारी र हेड्स नेपाल बीच सहकार्य गर्न प्रमुख सहजकर्ताको भूमिका निभाउनु भयो ।

१८. यसैगरी, २०७१ मा “समुन्नत युवा क्लब” स्थापना गराउनु भयो । २०७१ मा “लामाचौर बजार सुधार समाज” स्थापना गर्नु भयो । २०७१ मै “सृजनशील बाल क्लब” स्थापना गर्नुभयो । उहाँका एकजना दिदी दुई भानिज सहित परिवारे अष्ट्रेलिया, अर्की दिदी र तीन भानिज मध्ये दुई भानिज फिनलैण्ड र एक भानिज अष्ट्रेलिया, आफ्नै कान्छो छोरो र बहारी पनि अष्ट्रेलियामा उच्च शिक्षा हासिल गरी प्रोफेशनल व्यवसाय भर्खरै शुरू गर्दै छन् । एक बैनीको परिवार २०५० देखि अमेरिका र अर्कि बैनी परिवार पनि २०५२ देखि नै अमेरिका र एक दाइ तीन छोरीसहित अष्ट्रेलिया, अर्को माइलो दाइ २०४८ देखि नै अमेरिकामा स्थाई बसोबास गरी सबैले आ-आफ्नै नीजि व्यवसायमा व्यस्त भई समृद्ध जीवनयापन गरिरहेका छन् । यसरी आफ्ना नजिकका परिवारका सबै सदस्यहरु विदेशमा रहँदा पनि उहाँलाई विदेश मोह कहिल्यै भएन र छैन पनि । जे गर्न, जति गर्न सकिन्छ, जसरी गर्न सकिन्छ नेपालमा नै गरौँ भन्ने राष्ट्रिय सोच उहाँमा मजबुद ढंगले रहेको छ ।

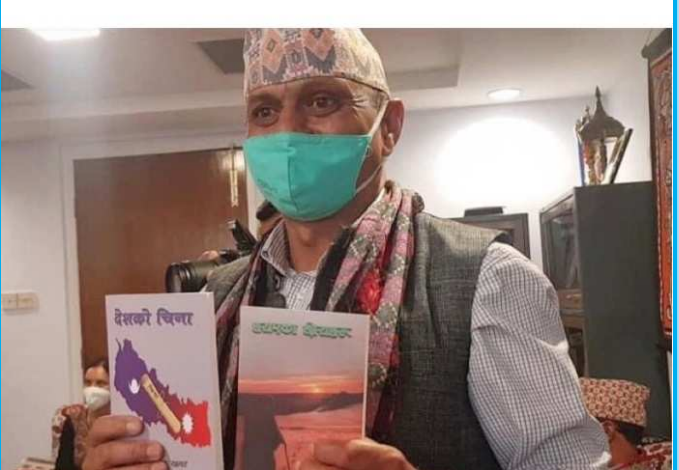
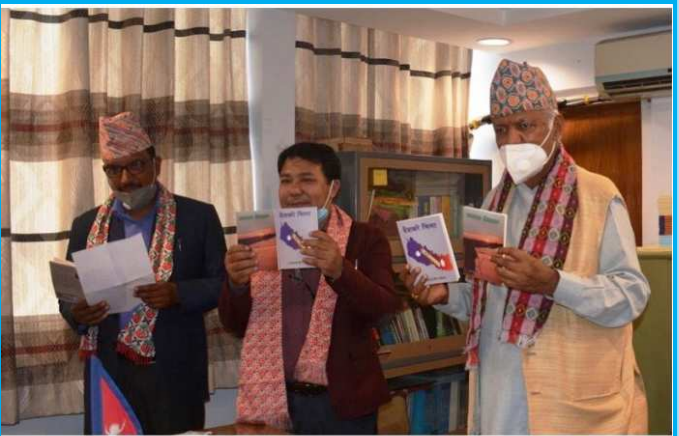
१९. तीनै वन्त भाइको परोपकारी सत्कर्ममा समर्पण देखेर स्वयं म पनि हेड्स नेपालको श्रेयस्कर सदस्य बनेको छु भने मेरा दुई छोरीहरु सगुना र सलुना पनि आजीवन सदस्य बनेका छन् । नेपाली सेनाको सहायकरथी दर्जाबाट निवृत्त भए पश्चात प्रतापको आमसमुदायको उपकारमा समर्पित लगाव, त्याग र ध्यानले मलाई पनि परोपकारमा थप आर्कषित मात्र गरेन, अपितु उत्प्रेरित पनि गरिरहेको छ । त्यसकारण जीवनको अन्तिम निमेषसम्म हेड्स नेपालको परोपकारी अभियानमा सक्रिय सहभागी हुने प्रतिवद्धता जाहेर गरेका छु । मैले पनि २०७७श्रावण महिनाबाट म आफू, श्रीमति, दुई छोरी र तीन नाति नातिना समेत सात जनाले नियमित योगदान गर्ने हिसावले हेड्स नेपालसँग प्रतिवद्धता जनाएको छु । यसैगरी जो कोहीलाई पनि हेड्स नेपालको परोपकारी अभियानलाई सहयोग गर्न अपील गर्दछु । अन्त्यमा परोपकारको शिलशिलामा वन्तले ६० भन्दा अधिक जिल्ला भ्रमण गर्नु भएको छ भने अनुसन्धान तथा विकास कामको सिलसिलामा डोल्पा र मुगुवाहेक ७३ जिल्ला भ्रमण गर्नु भएका वन्तलाई उहाँले हात हालेका कार्यहरूमा सदैव सफलता मिलोस, समाजले निरन्तर यस्तो सेवा पाइरहोस, भन्ने शुभकामना व्यक्त गर्दछु । हाल उहाँ धर्मपत्नी, दुई छोरा, दुई बहारीको अभिभावकको रुपमा काठमाडौँको सामाखुसीमा बस्दै आउनु भएको छ । तथापी परोपकारी अभियानको शिलशिलामा नेपालका कुनै पनि जिल्लाहरूमा बारम्बार भ्रमण गरिरहनु हुन्छ भने संगठन निर्माणार्थ देश तथा विदेशमा निरन्तर यात्रा गरिरहनु हुन्छ ।

अन्त्यमा, उहाँको जीवनमा आइपर्ने हरेक प्रकारका परोपकारी कृयाकलापमा पूर्ण सफलताको कामना गर्दछु ।

जय परोपकार ! 'अस्तु'

राजबाबुका दुई कृति विमोचन

काठमाडौँ । पुष्पपराग साहित्य प्रतिष्ठानको आयोजनामा प्रतिष्ठानका कार्यकारी सदस्य राजबाबु श्रेष्ठ ‘सागर’ का दुई कृति ‘देशको चिना’ मुक्तक सङ्ग्रह र ‘हराएका छोराहरु’ कविता सङ्ग्रह साउन २३ गते शुक्रबार नेपाल प्रज्ञा प्रतिष्ठानका कुलपति श्री गंगाप्रसाद उप्रेतीले विमोचन गर्नुभयो । उक्त

अवसरमा नेपाल प्रज्ञा प्रतिष्ठानका सदस्यसचिव प्रा। जगत्प्रसाद उपाध्याय र काव्य विभाग प्रमुख प्रा।डा। हेमनाथ पौडेल समेत उपस्थित हुनुहुन्थ्यो ।

प्रतिष्ठानका अध्यक्ष डा। यज्ञेश्वर निरौलाको अध्यक्षतामा सम्पन्न उक्त कार्यक्रममा प्रमुख अतिथिको आसनबाट बोल्दै नेपाल प्रज्ञा-प्रतिष्ठानका माननीय कुलपति श्री गंगाप्रसाद उप्रेतीले वर्तमान बन्दाबन्दीको समयमा व्यक्ति घरमै बसेर यस्ता स्तरीय कृति रचना गरिरहेको अरु उदाहरण दिँदै कवि राजबाबु श्रेष्ठ ‘सागर’ ले गरेको प्रसंशनीय कार्यको सद्भाहना गर्नुभयो ।

सागरका प्रत्येक कविता आफैमा स्तरीय रहेका र उनले प्रयोग गरेका विम्ब तथा प्रतीकले कविता तथा मुक्तकलाई उच्चस्तरमा पुर्याएको भन्दै यस्तो ऊर्जाशील कलम नविसाउन कवि सागरलाई विशेष आग्रह गर्नुभयो ।

हरेक व्यक्तिको स्रष्टा व्यक्तित्वलाई विकसित र ऊर्जामय बनाउन नै साहित्यिक संघसंस्था स्थापना भएका छन् । पुष्पपराग साहित्य प्रतिष्ठानले ऊर्जाशील स्रष्टालाई समेटेर सराहनीय कार्य गरिरहेको र राजबाबु श्रेष्ठको स्रष्टा व्यक्तित्वलाई मलजल पुर्याई हराभरा बनाउने कार्य गरेको स्मरण गर्दै प्रतिष्ठानलाई विशेष धन्यवाद दिनुभयो । कार्यक्रमको अध्यक्षता गरिरहनुभएका पुष्पपराग साहित्य प्रतिष्ठानका अध्यक्ष समेत रहनुभएका डा। यज्ञेश्वर निरौलाले प्रतिष्ठानले आफूमा संलग्न साहित्यकारहरूको उन्नतिमा सधैं साथ दिइरहेको भन्दै कवि राजबाबुको कवित्वशक्तिमाथि शिक्षित चर्चा गर्नुभएको थियो । उक्त कार्यक्रममा कवि राधा कार्की, साहित्यसेवी विश्वास घिमिरे तथा रविन्द्र तिमिल्सिना एवं प्राज्ञ शशि लुबुम्बु लगायतका व्यक्तित्वको उपस्थिति थियो । पुष्पपराग साहित्य प्रतिष्ठानका सचिव डा। प्रदीपकुमार मैनालीले कवि ‘सागर’कै कविता वाचन गरी स्वागत मन्तव्य दिनुभएको थियो भने सदस्य टी।एन। भट्ट ‘विश्वामित्र’ ले कवि राजबाबु श्रेष्ठका छानिएका कविता वाचन गर्दै कार्यक्रम सञ्चालन गर्नुभएको थियो । कोरोना महामारीका कारण भौतिक दुरी कायम गर्दै सञ्चालन गरिएको उक्त कार्यक्रममा सत्पात्मक उपस्थिति कम भए पनि गुणात्मक उपस्थितिले कार्यक्रमलाई गरिमामय बनाएको थियो ।

विदेशमा कोरोनाले १८१ नेपालीको निधन

काठमाडौँ । कोरोना भाइरस सङ्क्रमणबाट हालसम्म विदेशमा १९१ जना नेपालीको अकालमा निधन भएको छ । गैरआवासीय नेपाली सङ्घका अनुसार पछिल्लो समय भारतमा थप दुई जना नेपालीको निधन भएको थियो । शनिबार साँफसम्म नेपालसहित विभिन्न देशमा २६४ नेपालीको कोरोनाकै कारणले निधन भैसकेको छ । सङ्घअन्तर्गतको स्वास्थ्य समितिका संयोजक डा सञ्जीव सापकोटाका अनुसार यस साता भारत, अष्ट्रेलिया, बेल्जियम, पोल्याण्ड, फ्रान्स, कतार, साउदी अरेबियामा रहेका नेपालीमा थप सङ्क्रमण देखिएको छ । गत साताको तुलनामा मध्यपूर्वका देशहरू कतार, युएई, साउदी अरबलगायतमा कोरोना सङ्क्रमणको दरमा कमी आएको छ । यस साता अष्ट्रेलिया रहेका १४६ नेपालीमा नयाँ सङ्क्रमण थपिएको समितिले जनाएको छ । समितिका अनुसार गत साता लज्जेम्वर्गमा रहेका नेपाली सङ्क्रमितहरू सङ्क्रमणमुक्त हुँदै गएका छन् । विश्वका ३८ देशमा रहेका नेपालीहरू कोरोना भाइरसबाट सङ्क्रमित भएका छन् । तीमध्ये १६ देशमा रहेका नेपालीको कोरोनाका कारणले निधन भएको छ । कोरोना भाइरसका कारण बेलायत, युएई, साउदी अरब, बहराइन, कुवेत, कतार, आयरल्याण्ड, जापान, टर्की, नेदरल्याण्ड र स्वीडेन, भारत, नेपाल, साउथअफ्रिकालगायतका देशमा रहेका नेपालीको निधन थियो । हालसम्म नेपालसहित विदेशमा रहेका ५५ हजार ९२५ जनामा कोरोना सङ्क्रमण देखिएको छ । ती मध्ये ४७ हजार ४३७ कोरोना सङ्क्रमणबाट मुक्त भएका जनाइएको छ । विदेशमा अलपत्र नेपालीको गैरआवासीय नेपाली सङ्घ, नेपाली राजदूतावास र कूटनीतिक नियोगबीचको सहकार्यमा ५८ देशबाट अलपत्र परेका ४६ हजार ३१२ जनाको उद्धार गरिएको छ । ती मध्ये सबैभन्दा धेरै संयुक्त अरब इमिरेट्स १२ हजार ५०१, साउदी अरेबिया छ हजार ९९७, मलेसियाबाट छ हजार ७९४, कुवेत छ हजार ३२९ , कतार पाँच हजार २५१, अफगानिस्तान ३३, ओमान ६३६, म्यानमार २६, थाइल्याण्ड ३२६, दक्षिण कोरिया ७२०, बङ्गलादेश ८४१, माल्दिभ्स ७०९, सिङ्गापुर २९७, हङकङ ८९, पाकिस्तान ७२, बहराइन ९८०, अमेरिका ४२३, बेलायत २२९, इजरायल १२७, चीन २०८ र टर्कीबाट ११० जना नेपाली स्वदेश फर्किएका छन् ।

